

NAŠA LUČ

marec 2001, letnik 50, številka 3

50

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

436676

Kdo bi si mislil ...

Vse moje delo, vsa moja stremljenja so iskanje svetlobe	2
Življenjske kreposti	6
Kdo bi si mislil ...	7
Polnočni zvon	8
Da se zelena veja ne bi posušila	9
Svete zveze in angel varuh	10
Druga generacija v Berlinu	11
Stati inu obstati	12
Prisluhnilno domovini	13
Slovenija moja dežela	16
Iz življenja naših župnij	19
Poštar Vinko	36
Lučkin kotichek	41
Malo za šalo	42

Smo lahko prebrali na vabilu na dobrodelni koncert v Cankarjevem domu, kjer so se širnemu slovenskemu poslušalstvu predstavili dijaki vseh štirih cerkvenih gimnazij na Slovenskem. Koncert je imel samo en in jasen namen: opozoriti širši slovenski prostor, da obstajajo gimnazije, ki poskušajo v okviru Cerkve mladim nuditi nekaj več. Poleg osnovne gimnazijske izobrazbe jih vzgajajo v duhu evangelijskih vrednot, zvestobe narodu in državi. V času, ko mnogi mladi srednješolci doma komajda vedo za Prešerna, njegova dela pa so že španska vas, ko se izgublja čut za tisto temeljno prvinsko pripadnost narodu, je taka ustanova na nek način podobna Janezu Krstniku, ki je znal povzdigniti glas na mestu, kjer se je to zares slišalo. Za tisti čas je spregovoril z zelo jasnim jezikom, ni prodajal učenosti, ampak opozarjal na čuječnost. Da pride "On, ki mu ni vreden odvezati obuvala z nog".

Tudi mladi dijaki s teh štirih gimnazij pričajo v tem svetu, ki jim vsekakor ni naklonjen. Zakaj? Zato, ker so to šole, ki v naš prostor vnašajo duha svobode, pluralnosti in demokracije.

Ker želijo sprostiti tisto neizčrpno ustvarjalnost mladih slovenskih src, ki hrepenijo po veselju, prihodnosti. Njihov čas ni ujet v spone preteklosti, od katerih doma mnogi ne vidijo niti do lastnega praga, kaj šele da bi videli, kaj je na drugi strani vrat. Ne izgubljajo se v ceneni ponudbi "moderne" družbe, ampak iščejo in hočejo nekaj več. Vse tiste, ki bodo morda zmajevali z glavo ob branju uvodnika, vabim, naj si enkrat od blizu ogledajo življenje v teh gimnazijah, utrip med uro in odmori, hodnike na katerih so razstavljena njihova dela ali pa se udeležijo njihovih javnih nastopov. Zagotavljam jim, da jim ne bo žal.

Kot se za domačo vladajočo politično elito že spodobi, se jim tudi tokrat ni zdelo primerno, da se takšne slovesnosti tudi sami udeležijo in jo tako, če že ne denarno, pa vsaj moralno podprejo. Ne, to jim ne diši. Kaj če se bojijo tega duha, ki počasi že uhaja v javnost. S temi mladimi bomo na Slovenskem pridobili novo strukturo ljudi, ki bo te vrednote znala širiti tudi okoli sebe, spreminjali bodo domač prostor, da bo zavel nov veter. Pomembna je bila misel dr. Štuheca, izrečena na prireditvi, ko je rekel, da smo sedaj nekje na prehodu čez Rdeče morje, zato smo in ostajamo odvisni od Boga in od dobre ljudi. Takšna odvisnost pa nam daje tisto svobodo misli in besede, ki jo v našem vsakdanu po pravilu pogrešamo.

V času posta vas, dragi bralci in rojaki, vabim, da se namesto "postnega odtegovanja" odločite za darovanje. Prisluhnite vabilu Slomškove ustanove, o kateri vam pišemo na 7. strani. Tako boste tudi sami postali del tega novega duha, ki veje po naši deželi.

Veseli bodo vaše naklonjenosti in nekomu boste pomagali, da bo lahko uspešno dokončal začrtano pot.

Vse dobro.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Bizeljsko
Druga str. ovitka: Arhiv klaris: Križani
Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Breginj
Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Ptuj

Vse moje delo, vsa moja stremljenja so iskanje svetlobe

Slikarka Marjetka Dolinar se je rodila v Buenos Airesu, v Argentini, diplomirala je na Višji šoli za risanje, slikarstvo in umetnostno zgodovino v Buenos Airesu. Izpopolnjevala se je pri slikarju Luisu Villaruelu in pri slikarju Francetu Ahčinu. Do leta 1992 je poučevala risanje v ljudskih in srednjih šolah v Buenos Airesu, po tem letu pa se je za stalno naselila v Ljubljani, kjer živi in ustvarja kot samostojna umetnica.

Rodili ste se slovenskim staršem v Argentini in tam tudi preživeli prva mladostna leta. Sedaj že kar nekaj let živite in delate v Sloveniji. Kako bi opisali tista prva leta vašega življenja v Argentini?

To so bila srečna in lepa leta. Spominjam se, da so me starši kot otroka učili same lepe stvari. Argentina nam je na splošno nudila zelo veliko; da smo bili otroci slovenskih staršev, pa pomeni še posebno bogastvo. Obiskovali smo špansko, ob sobotah pa še slovensko šolo. To je od nas zahtevalo sicer poseben napor, toda ko pogledam nazaj, so bili to zelo lepi trenutki, ki so v meni pustili zelo globoko sled. Ne samo da so me vzgajali v slovenskem duhu, učiteljice so nas naučile tistih temeljnih človeških vrednot, za katere sem jim zelo hvaležna. Kot zanimivost naj vam povem, da argentinski otroci ne poznajo sv. Miklavža tako kot mi. Pri njih so sv. trije kralji tisti dobrotniki, ki obdarujejo najmlajše. In ko so me argentinski rojaki spraševali, kaj sem dobila od sv. treh kraljev, sem bila nemalokrat v veliki zadregi. Moja mama pa mi je rekla: »Marjetka, povej jim, da mi poznamo sv. Miklavža.« Slovenski otrok v Argentini je vedno zelo veliko pridobil. Učili smo se dva jezika, obiskovali smo dve šoli, spoznavali dve različni kulturi. Namesto da bi se ob sobotah brezskrbno igrali z vrstniki, smo se odpravili v slovensko šolo, ki je trajala od osmih zjutraj do popoldanskih ur. To je bil po eni strani velik napor, po drugi pa veliko bogastvo. In reči moram, da sem hvaležna svojim staršem in vsem učiteljicam, ki so z nami delali ob sobotah.

Potemtakem ste obiskovali slovensko mašo?

Da, največkrat smo bili pri slovenski maši. Tudi to je bil poseben trenutek milosti. Pridobivali smo si nova izkustva, poslušali različna predavanja, zlasti v mladinskih letih. Prisluhnilni smo predavateljem, ki so nam spregovorili o različnih temah: zgodovinskih, verskih, političnih ... Tako smo se kot mladinci oblikovali in se pripravljali za vstop v odrasli svet. Obiskovali smo slovenske ustanove, kjer smo si izmenjevali različna izkustva. Vseskozi pa smo skrbeli tudi za to, da nismo ostajali zaprti v svojem svetu, ampak smo se vključevali tudi v argentinski svet.

Predpostavljam, da ste doma govorili slovensko.

Vsi trije otroci smo skupaj s starši vedno govorili slovensko. To se nam je zdelo normalno in ni predstavljalo nobene ovire. Priznam pa, da v določenih letih, v času dozorevanja pri tem nastopijo lahko določene težave in pomisleki. »Zakaj bi govorila samo slovensko, če pa hodim v španske šole, imam vrstnike, ki govorijo samo špansko.« In tako sva se s sestro včasih v svoji sobi pogovarjali po špansko. Ko je mati to slišala, je prišla k nama in rekla: »Dekleti, po slovensko prosim.« Danes sem ji za to hvaležna. Tudi zaradi take drže danes že tretja generacija otrok v Argentini govori slovensko in kar je najbolj pomembno, tudi počutijo se kot Slovenci.

Kdaj ste se začeli ukvarjati s slikarstvom?

Kot otrok sem zelo rada risala. Pri sebi sem vedno imela papir in svinčnik. Včasih sem, namesto da bi se učila, raje kar risala. Moja sestra, ki je starejša od mene, je prva postala slikarka. To je bilo po mnenju staršev že dovolj in najprej niso hoteli sprejeti dejstva, da hočem tudi jaz postati slikarka. Leta 1978 sta mi starša omogočila obisk sorodnikov v Sloveniji. Na poti v Slovenijo me je pot zanesla še na obisk k stricu Francetu Dolinarju v Rim. Tam sem prišla v stik z rimskimi in vatikanskimi muzeji in slike so me očarale. Takrat se je v meni dokončno potrdila odločitev za slikarsko pot. Vpisala sem se na akademijo in začela se je moja umetniška pot. Veliko sem delala, razstavljala in veliko mojih del je bilo sprejetih na različnih natečajih. Na to sem bila zelo ponosna.

Kje ste razstavljali svoja prva dela?

Ves moj študij je potekal v Argentini in tako sem tam tudi najprej razstavljala svoja slikarska dela. Moje prve razstave so bile pred argentinskim občinstvom. Tam so me najprej spoznali, šele nato sem razstavljala tudi za slovensko skupnost. S sestro Andrejko sva skupaj razstavljali v velikem argentinskem centru General San Martin, ki bi ga lahko za slovenske razmere primerjali s Cankarjevim domom v Ljubljani. To je bila zelo odmevna razstava. Dobili sva nova povabila za razstavo in tako sva svoja dela razstavljali tudi v slovenski hiši, pred slovenskim občinstvom.

Kako vi gledate na sliko, na njeno sporočilo?

Že v študentskih letih sem zelo rada analizirala različne slike. To pomeni, da sem jih brala, kot vi berete knjigo ali pa poslušate glasbo, ki vam govori s svojo govorico. Samo prisluhniti je treba. Vsako sliko se da analizirati ne glede na njeno starost ali dobo, v kateri je nastala.

Kdo je imel na vas največji vpliv?

To je bila moja sestra. Vse kar je ona naslikala, je bilo zame nekaj enkratnega, imela sem jo za vzornico. Na univerzi pa so name najbolj vplivali prav francoski impresionisti. Tudi sama sem poskušala risati tako lahkotno in sproščeno. Z leti sem si tako pridobila nek določen stil, tako da mnogi danes lahko rečejo: »To pa je Marjetka Dolinar.« Prepoznajo me in to je zame ze-

lo pomembno. Prepoznajo mojo izpoved, moj trenutek življenja, ki je izražen v sliki. Vsaki sliki je treba prisluhniti, včasih je za to dovolj prvi pogled, včasih pa si moraš določeno stvar ogledati tudi desetkrat, da jo začutiš, da ti odpre svojo dušo in te obogati. Tako je po mojem mnenju prav z vsako sliko. To je del analize slike, ko ti slika sama spregovori.

Kaj je vplivalo na vašo odločitev, da se preselite v Slovenijo?

To je zelo zanimivo vprašanje, ob katerem se morava vrniti v leto 1990. Sama sem bila v Argentini zelo globoko zasidrana. Čeprav nisem imela več živih staršev, sem imela tam zelo veliko dobrih prijateljev, tam je bila sestra s svojo družino, drugi moji najbližji, del slovenske emigracije, na katero sem bila zelo globoko navezana in to me veže še danes. Torej moje korenine so bile takrat globoko zasidrane v Argentini. Leta 1990, ko se je Slovenija na nek način rodila na novo, ko se je naredil tisti odločilen preobrat, pa se je v meni rodilo neko novo upanje. Odločila sem se za obisk Slovenije, da sama podoživim trenutke plebiscita, spotoma pa lahko obiščem še sorodnike v domovini. Odločila sem se za obisk, ki naj bi trajal samo nekaj mesecev, potem pa se vrnem v Argentino. Tam sem poučevala na različnih šolah in to je bila zame velika obveznost in odgovornost. In tako sem 8. decembra 1990 prišla v Slovenijo. V zraku sem čutila nekaj čudovitega: v zraku je bila neka posebna evforija, imeli smo novo vladno, ki je bila »naša«. Čutila sem neko posebno veselje. Podoživljala sem tisto, kar so moji starši čakali 45 let in upali, da se bo zares zgodilo. In tako sem jaz postala del tega pričakovanja. Nekega dne sem se na nekem obisku srečala z Mojmirjem Tozonom iz Škofje Loke, ki je videl moj razstavni katalog. Vprašal me je, če bi hotela razstaviti svoje slike v njihovem muzeju. Najprej sem mu rekla, da je to neizvedljivo, ker se čez dva meseca vrnem v Argentino, kasneje pa sva se dogovorila, da se vrnem poleti junija in takrat pripravimo razstavo. Z Andrejko sva pripravili 43 slik. Razstavo smo imeli na gradu v Škofji Loki, točno na dan osamosvojitve, pred veliko množico obiskovalcev. To je bila prva prireditev v samostojni Sloveniji nasploh. Tudi na to sem zelo ponosna.

Kasneje, po vseh osamosvojitvenih dogodkih v Sloveniji, ste se vrnili v Argentino?

Da, morala sem se vrniti, ker me je tam čakalo delo, ki sem ga že prej začela. Tam pa sem začela premišlje-

vati, če bi se vrnila v Slovenijo, opravila kakšen tečaj in se po enem letu spet vrnila nazaj na šolo v Argentino. Strinjali so se z mojo odločitvijo in tako se je leto raztegnilo v nedoločen čas. Dobila sem povabilo, če bi delala na Uradu za Slovence po svetu pri dr. Venclju. Ponudbo sem sprejela z velikim veseljem, ker sem mislila, kaj vse bomo lahko naredili pod novo demosovo vlado. Po dveh letih službovanja na ministrstvu sem se odločila, da nadaljujem s slikarstvom, ki sem ga v tem času nekoliko zanemarjala.

Imela sem več različnih razstav, ki so bile prav tako odmevne. Ugotovila sem, da brez Slovenije ne morem več živeti in začela sem hoditi na obisk v Argentino. Slovenija pa je postala moja prva domovina.

Ste tukaj doživeli tisto, o čemer so vam pripovedovali vaši starši in kar ste si kot mlado dekle tudi sami predstavljali?

Delno gotovo, zlasti na začetku, delno pa ne. Morda smo živeli v preveč idealnem svetu. V Argentini smo si ustvarili ali bolje, so nam ustvarili Slovenijo v malem ali pa tisto Slovenijo, ki so si jo starši želeli. Mi smo živeli v tem spominu. Kazali so nam fotografije, predstavljali so nam sorodnike, tete, strice, gledali smo slike o slovenski pokrajini. »Vidiš, to je naša Slovenija, to je nekaj božjega, nekaj lepega. Za to Slovenijo smo se borili, da bo nekdaj tudi samostojna,« so nam govorili. Mi smo imeli to Slovenijo resnično radi. Kot otrok si nikoli nisem predstavljala, da so tam lahko ljudje tudi grdi. Spomnim se, da sem očeta še kot otrok vprašala, če morda ne sovraži ljudi, ki so mu storili toliko hudega. Oče pa mi je pomenljivo rekel: »Marjetka, zapomni si za celo življenje. Nikoli jih ne sovraži. Moli zanje. Ti lahko sovražiš samo idejo, ne pa ljudi.« To sem si zapomnila za vse življenje.

Kako je vaš prehod v popolnoma drug kulturni svet sprejela vaša umetniška duša? Se je spremenila, oplemenitila, postala bolj robata, groba ali pa je ohranila tisto argentinsko mehko, sproščenost?

Mislím, da sem v svojih slikah še vedno ohranila tisto argentinsko toplino, sproščenost in spontanost. Na slikah so še vedno vidne močne barve. Mnogi pravijo, da se po mojih slikah vidi, da sem iz južne poloble. Vedno ko grem v Argentino, tam slikam; veste, tam je vedno tisto značilno modro nebo, ki na slikarja tako močno vpliva. Mislím, da se v meni ni nič spremenilo. Če primerjava argentinsko slikarstvo s slovenskim, lahko rečem, da so argentinski slikarji bolj temperamentni in zato bolj spontani ter mehki. Uporabljajo ze-

lo močne barve, konture so valovite, močne. Pri slovenskih slikarjih pa barve niso tako močne, morda je izpoved malo bolj žalostna, otožna. Da dokažejo ali upodobijo določeno stvar, so dosti bolj agresivni. Pri mojih slikah pa zaenkrat tega še ni moč opaziti.

Sedaj se vsako leto vračate na južno poloblo?

Da, vsako leto in včasih se mi zdi, da tam lahko več ustvarjam kot tukaj.

Boste ostali v Sloveniji? Včasih imam občutek, kot da ste Slovenci iz Argentine vedno na poti, na nek način razpeti med staro in novo domovino. Morda je to tudi prednost, kaj pravite?

Dobro ste ugotovili. Po eni strani je to zagotovo prednost. Druga generacija Slovencev iz Argentine, torej tisti, ki so tam že študirali in obenem od doma dobivali slovensko kulturo, je zelo odgovorna za obe domovini. Čuti ju v sebi in z njima živi. S tem samo pridobiva in to je zelo veliko bogastvo. Res je, da v določeni dobi lahko pride do nekakšne krize razdvojenosti. Toda vse to se kmalu premaga. Mi smo Slovenci, opredeljuje nas materni jezik, ki je slovenski. Argentina pa nam je rodna domovina in za to smo ji zelo hvaležni. Kot dobri Slovenci jo imamo srčno radi. In če bi jo sedaj zanikali, bi izgubili del sebe. To so nam naši vzgojitelji zelo dobro predstavili in tako zares tudi čutimo. Res pa je, da nas bo ta razdvojenost spremljala do smrti. Ko ste v Argentini, ne morete živeti brez Slovenije, in če ste v Sloveniji, ne morete živeti brez Argentine. Spominjate se na svoje otroštvo, na prva življenjska izkustva, na božič, ko smo se resnično potili od vročine, doma pa so bili odeti v snežno belino, na peko potice, ki smo jo pekli zgodaj zjutraj, ker je bilo čez dan strašansko vroče ... To je bila Slovenija v malem.

Po prvem navalu priselitev smo sedaj priče dejstvu, ko se mladi ne odločajo več za stalno naselitev v Sloveniji. Zakaj je prišlo do te spremembe?

Res je, kar ugotavljate. Veste, nihče od argentinskih Slovencev ne pričakuje, da jim bodo na letališču položili posebno preprogo, po kateri se bodo vračali v domovino, niti ne pričakujejo kakšnih sprejemov. Vsi pa pričakujejo, da jim bo država povrnila tisto osnovno dostojanstvo, ki jim pripada. Država bi morala povabiti vsakega Slovence, da se vrne domov. Bivša oblast jih je krivično izgnala in v demokraciji bi človek pričakoval, da jih bo nova oblast povabila, naj se vrnejo iz izgnanstva. Veste, ti Slovenci bi delali, to so ljudje, ki se resnično čutijo kot Slovenci in bi za domovino

lahko naredili veliko dobrega. Vrniti bi jim morali njihovo lastnino, ki jim je bila odvzeta. Lastnina je v svetu sveta stvar in z njo se pač nihče ne more igrati. Vendar to na žalost v domovini še ni vrednota. In ne nazadnje mislim, da Slovenija še ni pravna država. Pri tem mislim na sodstvo, razne upravne enote, državne organe ipd. Komu se lahko pritožiš?

Oprostite, toda če primerjava Slovenijo z Argentino, se mi pa zdi, da je vaše mnenje o pravni državi na- pačno...

Poglejte, osem let sem že tukaj in povem vam, da je to res. Slovenija je pred recimo štirimi ali petimi leti bolj delovala kot pravna država, kot pa smo temu priče danes. Sama sem v času delovanja na ministrstvu imela veliko stika s pravniki, reševali smo vprašanja v zvezi z državljanstvom ali vračanjem zaplenjene imovine. In takrat je vse delovalo bolj urejeno, po pravnih načelih. Stvari so se reševale. Danes pa vse stoji in čaka. Koliko rojakov mi je reklo, da bi še pred smrtjo radi prejeli slovensko državljanstvo. Vidite, to so majhne stvari, ki pa so sestavni del življenja in so zelo pomembne.

Kakšna je prihodnost življenja rojakov v Argentini?

Mislim, da velika. Še vedno so slovenske družine zelo številne, otroci se učijo domačega jezika, vzgajajo jih v slovenskem duhu. Šole so polne in lahko smo ponosni na to. Pri tem moram izrecno pohvaliti delovanje društva Slovenija v svetu in Svetovni slovenski kongres, ki na različne načine podpirata to aktivno slovensko življenje v Argentini. Mislim, da se nimamo česa bati.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Življenjske kreposti

Pastirsko pismo slovenskih škofov za post 2001 govori o socialni pravičnosti, solidarnosti in poštenju. »V novo leto in novo tisočletje smo stopili s praznovanjem svetega leta 2000 in z obhajanjem slovenske sinode. Spoznanja, ki smo si jih ob teh praznovanjih nabrali, morajo odslej voditi naše življenje in naše ravnanje. Samo tako bosta sveto leto in sinoda rodila zelene sadove. Naše cerkveno občestvo bo v našem okolju postalo še odločnejši glasnik božjega kraljestva in njegove pravičnosti.«

Slovenski škofje nam želijo ob začetku letošnjega postnega časa in ob vstopu v novo tisočletje spregovoriti o eni izmed kreposti, ki omogoča lepo življenje. Takole pišejo: »Osnova našega življenja v vseh skupnostih, tudi v državi, je pravičnost, ki nam nalaga, da damo vsakemu, kar mu gre, kar mu pripada in kar si je zaslužil ... Merilo, s katerim merimo pravičnost v družbi, je skupno dobro, z drugimi besedami, ugodne razmere in čim bolj izenačene izhodiščne možnosti, da si ustvarimo srečno in uspešno življenje.«

Po katoliškem katekizmu poznamo štiri človeške oz. glavne kreposti: razumnost, pravičnost, srčnost in zmernost. Kreposti so kot tečaji pri vratih.

Kako nepravilnost boli, vedo otroci, če dobijo v šoli slabšo oceno, kot so si jo zaslužili, vedo športniki, če sodniki krivično sodijo, delavci, če ne dobijo pravičnega plačila ...

Začuda, kako smo vsi občutljivi na krivice, torej smo za pravičnost!

Toda pravičnost ni samo to, da sem jaz pravično obravnavan, ampak je tudi v tem, da sem vsakomur pripravljen priznati njegove pravice!

Pravičnost pomeni: vsakemu dati, kar mu gre.

»Resnice ni mogoče kupiti«

Perzijski cesar (Chosroes) se je proti vsem pričakovanjem po težki bolezni zopet pozdravil. Poklical je svoje svetovalce in jim rekel: »Rad bi vedel, kaj mislite o meni. Ali sem dober cesar? Brez strahu povejte po resnici. Vsakemu bom dal za to dragocen kamen.« Drug za drugim so svetovalci z lepimi besedami hvalili cesarja. Ko je prišel na vrsto modri Elaim, je dejal: »Moj cesar. Jaz bom raje molčal, kajti resnice se ne da kupiti.« »Prav. Tebi ne bom ničesar dal. Torej lahko mirno poveš svoje mnenje.«

Elaim je rekel: »Moj cesar, mislim, da si ti človek z mnogimi slabostmi in napakami, tako kot mi. Toda tvoje napake so veliko težje, kajti vsi ljudje trpijo pod težo davkov. Mislim, da porabiš preveč denarja za praznovanja, gradnje palač in predvsem za vojne.«

Cesar se je zamislil, nato pa dal vsakemu svetovalcu po en dragocen kamen, Eliama pa je imenoval za svojega kanclerja.

Naslednji dan so prišli priliznjenci pred cesarja in eden je v imenu vseh rekel: »Cesar, trgovca, ki ti je prodal te kamne, je treba obesiti, kajti to so ponarejeni kamni!« »Vem,« je rekel cesar, »ravno tako so ponarejeni kot vaše besede!«

Ob tem se lahko vprašamo:

- Kako mi govorimo in sprejemamo resnico?

- Kako je z odgovornimi v naši domovini, ko slišijo besede resnice naših škofov, ki se zavzemajo za pravice otrok in staršev (vzgoja), revnih, brezposelnih, za pošteno obveščanje (pluralizacijo medijev) ...?

- Kako je z novinarji in drugimi »modreci«, ki obveščajo, ocenjujejo ...?

J. Šket

Kdo bi si mislil ...

S tem pomenljivim naslovom so nas vabili plakati na dobrodelni koncert Slomškove ustanove, na katerem so nastopili dijaki in dijakinje vseh štirih slovenskih cerkvenih gimnazij skupaj z njihovimi profesorji.

Če so se prireditelji najprej bali, kako bodo napolnili osrednjo dvorano v Cankarjevem domu, se je že nekaj dni pred koncertom (27. 1. 2001) izkazalo, da je njihov strah povsem odveč. Nasprotno, vstopnice za veliko Gallusovo dvorano so hitro pošle, tako da so mnogi na žalost morali ostati doma.

V skupni želji, omogočiti šolanje vsem dijakom, ki se želijo izobraževati na kateri izmed štirih cerkvenih gimnazij, so vse tri slovenske škofije, katoliške gimnazije, vse cerkvene založniške in medijske ustanove ter dve ustanovi iz Krekove dediščine v letu 2000 združile svoje moči v Slomškovo ustanovo. Njihov namen je po zgledu A. M. Slomška ustanoviti vseslovensko ustanovo, ki bo trajno podpirala vzgojo in izobraževanje mladih rodov na Slovenskem.

Vemo, da se vse štiri slovenske katoliške gimnazije danes srečujejo z velikim pomanjkanjem denarnih sredstev, enako usodo z njimi delijo tudi mladi dijaki in njihove družine. Doslej je vsaka gimnazija sama reševala stiske dijakov. Z ustanovitvijo Slomškove ustanove pa bo ta prevzela njihovo breme, podprla socialno šibke družine dijakov in podeljevala določene denarne pomoči tudi drugim dijakom in študentom za diplomski in podiplomski študij.

Tako so lani zbrali in razdelili skoraj 10 milijonov SIT. K sodelovanju, ki ima izrazito dobrodelni namen, so

Nastopajoči na dobrodelnem koncertu Slomškove ustanove

povabili veliko posameznikov in organizacij iz domovine in iz tujine. Mnogi so se vabilu odzvali in tako postali mecen ali sponzorji in donatorji. Po besedah dr. Štuhec, ravnatelja Škofijske gimnazije A. M. Slomška v Mariboru, je ustanova sad solidarnosti in zavesti, da je s skupnimi močmi mogoče dosegati lepe in tudi velike rezultate. Omikana, izobražena, srčna, ustvarjalna in samozavestna mladina je prihodnost naroda, Cerkve in države.

Pri podeljevanju denarnih pomoči se upoštevajo zlasti naslednji vidiki:

- osebni dohodek na družinskega člana,
- družine z več otroki,
- učni uspeh in nadarjenost,
- oddaljenost od šole
- bivanje v domu.

Dragi rojaki, vabimo vas, da tudi sami postanete del te plemenite ustanove, ki v Slomškovem duhu podpira mlade tako moralno kot tudi gmotno. Naložba v mlade je naložba v prihodnost slovenskega naroda. Zato pomagajmo mladim do omike in znanja.

L. B.

Postanite člani Slomškove ustanove. Kako? Vsak mesec na žiro račun št. 51800-678-54913 nakažite vsaj 1000,00 SIT s pripisom Slomškova ustanova, daruj za upanje. Za podrobnejše informacije pa sta vam na voljo telefonski številki 00386 2 22 90 580 (med 8. in 16. uro), pisno pa se lahko obrnete na naslov: Slomškova ustanova, Slovenska 17, 2000 Maribor, SLO.

Polnočni zvon

Samo še najstarejši se verjetno spomnijo, da je nekoč o polnoči v noči s pustnega torka na pepelnično sredo pozvonil veliki zvon. S tem je naznanil konec norčavega pusta in začetek resnega postnega časa. Ker je na pepelnično sredo tudi strogi post, je zvon opolnoči obenem spomnil ljudi, ki so še pustovali, naj se zavedo, da je tega konec. Postna postava namreč kristjanom zapoveduje, da se na strogi post smemo le enkrat na dan do sitega najesti, in da se zdržimo mesnih jedi. Polnočni zvon se že dolgo ne oglašča več. Ta tradicija se je končala po drugi svetovni vojni, ko so omejevali zvonjenje z izgovorom, da moti mir. Podobno je v večini evropskih držav, saj niti cerkvena ura ne sme biti ponoči.

Pustnih šem na pepelnico vseeno ni več, je pa marsikje na ta dan stara navada pokopavanja pusta.

Ker se iz obredov, ki človeku veliko pomenijo, ne sme norčevati, torej tudi iz pogreba ne, je bila skoraj povsod navada, da so slamnatega pusta zažgali in ga gorečega vrgli v vodo. Na ta način niso žalili pietete krščanskega pogreba. S časom pa je ponekod prišlo do pomanjkanja čuta za spodobnost in ob pomanjkanju domiselnosti se na žalost pojavlja tudi taka oblika, ki posnema krščanski pogreb, kar ne more biti smešno in v čast izvajalcem.

*Pomni človek, da si prah
in da se v prah povrneš.*

Začetek postnega časa nam v cerkvi oznani obred peljenja. Na začetku maše je namreč namesto običajne molitve kesanja spokorni obred, ko duhovnik blagoslovi pepel, nastal ob sežigu blagoslovljenih oljk od cvetne nedelje preteklega leta. Nato pristopijo verniki pred oltar, kjer jim duhovnik s pepelom nariše križ na čelo. To nas opomni, naj se vsaj včasih zave-

mo, da smo minljivi – »Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš«.

Zanimivo je, da sicer Cerkev dovoljuje na strogi post enkrat na dan do sitega se najesti, verni ljudje pa so včasih, ko so zelo skromno živeli, kljub temu pazili, da so še tisti dovoljeni obrok hrane zmanjšali in bili ves dan prostovoljno lačni. Ker je bilo namreč meso že tako bolj redek gost v hiši, ne bi bilo dosti razlike med postnim in navadnim dnevom. Ni mi znano, da bi jih Cerkev na to opozarjala, a so sami čutili, da morajo napraviti razliko. Zato se je povsod uveljavilo nenapisano pravilo, da se na postni dan ne zabeli jedi z mastjo, čeprav bi bilo dovoljeno. In ne samo to. Ko je pepelnična sredo minila, bi lahko spet normalno jedli, a so se ves postni čas hranili bolj skromno. Celo krofe, če so na pustni torek ostali, so posušili in jih jedli šele po veliki noči. Seveda bi jih smeli pojedsti že prej, a so preveč spominjali na pustni čas, kar pa se ne sklada s postnim časom.

Janez Modic

DVE POSTNI JEDI

Trojka

Preprosta enolončnica je sestavljena iz krompirja, fižola in rumene kolerabe (Ribničani ji pravimo »kavla«), ki se kuhajo skupaj. Kadar ni posta, se trojki lahko doda narezana klobasa ali malo drugega mesa, sicer jo pa vsaj zabelimo.

Prekmurska pečena kaša z jabolki

V litru mleka kuhamo 35 dag kaše (osolimo), da se zgosti; nato jo odstranimo s štedilnika in malo ohladimo. Penasto umešamo 5 dag maščobe, 2 rumenjaka in 3 dag sladkorja. Na kocke narežemo 3 debelejša kisl jabolka, jim dodamo žlico vode in žlico sladkorja ter noževokonicico cimeta, pokrijemo in dušimo, da se zmechčajo.

Beljake stepemo v sneg. Rahlo zmešamo vse razen jabolk. Maso damo v manjši pekač. Potresemo z dušenimi jabolki in svetlo rjavo zapečemo.

Da se zelena veja ne bi posušila

»Naša mladina je zelena veja, na kateri sloni vsa naša emigracija. Če ta veja usahne, usahnemo vsi!« je pred mnogimi leti na občnem zboru Društva Slovencev v Buenos Airesu dejal tedanji predsednik Miloš Stare.

V skrbi, da ta veja ne bi »usahnila« oziroma se posušila, so nekateri slovenski duhovniki, ki so v letih po drugi svetovni vojni prišli s slovenskimi begunci v Argentino, začeli zbirati slovensko mladino k pouku verouka, kajti z argentinskim niso bili zadovoljni. Temu pouku so slovenski učitelji, ki so bili tudi med begunci, pridružili pouk branja in pisanja v slovenščini, osnove zgodovine in zemljepisa Slovenije ter petje slovenskih pesmi.

Rodil se je slovenski tečaj v Argentini oziroma tamkajšnja slovenska osnovna šola. Največ jih je v Buenos Airesu, ostala so po drugih argentinskih mestih, kjer živijo večje skupnosti naših rojakov, ki so bili prisiljeni po drugi svetovni vojni zapustiti domovino. Slovenske osnovne šole v »srebrni deželi« so ustanovitelji poimenovali po velikih slovenskih možeh, učenci in učenke pa so dobili možnost, da so na številnih cerkvenih in kulturnih prireditvah lahko pokazali, kaj so se pri pouku naučili.

Podobno je v Avstraliji, kjer tudi živi precej Slovencev. Razlika je ta, da je tam pouk v slovenskih osnovnih šolah ob nedeljah, v Argentini pa ob sobotah. V obeh velikih in prostranih državah pa učitelji in učiteljice slovenskega jezika poučujejo zastoj. K temu jih predvsem nagi-

ba želja, da bi se slovenski jezik in kultura ne le ohranila kot neprecenljiva narodna vrednota, marveč da bi otroci slovenskih staršev čutili še naprej slovensko, čeprav živijo in dihajo z okoljem, kamor so prišli njihovi starši oziroma dedki in babice.

Da se veje slovenskih dreves v Argentini in Avstraliji ne sušijo, marveč vsako pomlad kot v Sloveniji ozelenijo, je najlepše izpričalo dvajset udeleženk in dva udeleženca (eden iz Argentine in eden iz Urugvaja) jezikovnega seminarja v Ljubljani. Razen dveh učiteljic iz Avstralije so vse prišle iz Argentine. Seminar so pripravili Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport, Ministrstvo za zunanje zadeve in Zavod za šolstvo Republike Slovenije. Bil je od 10. do 22. januarja v predavalnici hotela Turist, v katerem so udeleženci tudi stanovali, organizatorji pa so mu pridružili tudi štiridnevni ogled slovenskih krajev, znamenitosti in značilnosti. Temu je organizacija Slovenija v svetu 23. januarja dodala ogled Kočevskega roga in mašo ob breznu, kjer počivajo pobiti domobranci, ter srečanje z ljubljanskim nadškofom in metropolitom dr. Francem Rodetom, ki je sam izkusil tragedijo begunstva. Veliko so udeleženci seminarja – z njim so bili zelo zadovoljni – zvedeli o Sloveniji in Slovencih ter spoznavali slovenske kraje ob obiskih pri sorodnikih, čemur je bil odmerjen čas po seminarju. Na njem so skupaj z organizatorji in predavatelji iskali načine, kako bi bili lahko čim bolj uspešni pri svojem delu v »krušnih domovinah«, medtem ko Slovenija zanje še naprej ostaja duhovna domovina. Obe nosijo v svojem srcu, naj bo to v veselju ali žalosti, spominjanju ali hrepenenju. Pri tem pa je lepo in prav, da jim tudi matica stoji ob strani. To s seminarji slovenskega jezika in kulture zanje tudi dela.

Jože Pavlič

Sprejem pri nadškofu
dr. Francu Rodetu

Svete zveze in angel varuh

V zadregah ljudje pomislimo: "Ali poznam kakšnega človeka, ki bi lahko pomagal? Ali bi reševanje mojega problema lahko pospešila kakšna zveza?" V stiski mi je dobrodošel vsakdo, ki mi more ponuditi roko. Medsebojna pomoč je potrebna in nujna krepost, vendar moramo najprej storiti sami, kar je v naših močeh. Pri ključnih vprašanjih življenja zveze odpovedo, tudi tiste "svete".

Po nekih poletnih počitnicah sem se po študentsko, z dvignjenim palcem vračal iz Francije domov. Na poti proti Italiji sem se nekaj časa peljal z zelo prijetnim gospodom in se z njim zapletel v zanimiv pogovor. Ko sem mu povedal, da se pripravljam na duhovniški poklic, je menil, da sem oseba, pred katero si lahko mirno olajša srce. Zaupal mi je precej stvari iz svojega življenja. Najprej je na dolgo pripovedoval o zgodovini svojih dveh nesrečnih zakonov, ki sta se oba končala z ločitvijo. Ugotavljal je, da sta bila oba z ženo za prvi zakon premlada, nepripravljena, zato ni mogel biti uspešen. Razdoru drugega zakona pa je botrovala prevelika razlika v značajih.

Potem je pogovor obrnil na vero: "Z Bogom sva v dobrih odnosih. Jaz pustim njega pri miru, on pa mene tudi. V cerkev ne hodim, saj tudi drugi ne, nihče pa me ne bi prepričal, da bi se odpovedal veri v Boga. Tudi proti Cerkvi nimam nič. Prav je, da dela, kar mora. No, pri svoji strogosti pa bi res lahko malo popustila. Prvi zakon mi je razveljavila, ne razumem pa, zakaj mi noče še drugega, da bi se tudi v tretje lahko cerkveno poročil. No, mogoče bom pa kaj dosegel po zvezah. Poznam namreč nekega kardinala. Menda sva si celo v sorodu."

Svete zveze! Jezus jih je zavrnil, ko je govoril o poslednji sodbi: "Začeli boste trkati na vrata in govoriti:

"Gospod, odpri nam!" Pa vam bo odgovoril: "Ne vem, od kod ste." Tedaj mu boste začeli dopovedovati: "S teboj smo jedli in pili in po naših ulicah si učil." Toda rekel vam bo: "Ne vem, od kod ste. Proč od mene vsi, ki ste delali krivice" (Lk 13,25–27).

Na francosko-italijanski meji sem v poznih večernih urah naprosil švicarskega voznika tovornjaka, da me je vzel s seboj. Nesrečnež je bil že zelo utrujen od vožnje, saj ga je neusmiljeni delodajalec močno pri-ganjal in za seboj je imel že več kot dvajset ur vožnje brez daljšega počitka. Še tisti dan bi moral dostaviti tovor do Švice.

Razumljivo je bilo, da ga je zaspanost med vožnjo vidno zmagovala. Ker sem slabo govoril nemško, se z njim nisem mogel bogve kaj pogovarjati. Kljub temu sem napel vse sile in s tistimi nekaj besedami svojega ubogega besednega zaklada poskušal sodelovati pri njegovih naporih, da bi ostal buden.

V bližini Milana pa je postalo že naravnost kritično. Prosil sem ga, da bi se ustavila. Napravil je nekaj korakov na svežem zraku in že je hotel nadaljevati pot. Opozoril sem ga, naj že zaradi svoje družine ne tvega toliko, a je ostal neomajen. Sam pa si nisem več upal prisesti.

Ostal sem na parkirnem prostoru in poskušal najti drugega voznika, ki bi me vzel s seboj. Imel sem srečo in potovanje se je nadaljevalo. Že po nekaj kilometrih vožnje sva naletela na prometni zastoj. Videla sva tovornjak, ki je zapeljal na nasprotno vozišče in povzročil hudo prometno nesrečo. Imel je švicarsko registrsko tablico. Kar zazeblu me je pri srcu in s hvaležnostjo sem pomislil na svojega angela varuha. Obenem pa mi je bilo hudo za voznikom, ki je v tistem trenutku morda že dajal Bogu odgovor za svoje življenje.

Od takrat naprej me vedno spremlja velika hvaležnost za božje varstvo. Nikoli ne smemo pretirano zaupati v svoje sposobnosti. Prej ali slej izkusimo svoje meje, a takrat je lahko prepozno. Šala pravi, da je imel nek župnik prometno nesrečo. Ko je na kraj nesreče prišel policist in videl, da z župnikom ni nič narobe, se je najprej pošalil: "Gospod župnik, kako da vas ni obvaroval angel varuh?" Župnik mu je odvrnil: "Angel varuh je bil z mano do hitrosti 100 km na uro, potem pa se je prestrašil in izstopil."

David Taljat

Druga generacija v Berlinu

V Berlinu živi veliko mladih Slovencev druge generacije. Nekateri hodijo v službe, drugi študirajo. Ker je Berlin mesto mnogih kultur, se tudi naši mladi v glavnem kar dobro znajdejo in se udeležujejo na mnogih področjih. So zagrizeni nogometaši, plešejo v slovenski folklorni skupini in v večnacionalnih plesnih skupinah, prepevajo v slovenskih in drugih zborih. Zelo razveseljivo in pohvalno pa je, da z velikim veseljem sodelujejo s Slovensko katoliško misijo in se z župnikom resnično lepo razumejo. Mlajši ministrirajo, večji sodelujejo pri maši z branjem beril. Tudi v ŽPS je veliko mladih in so prevzeli že veliko organizacij različnih prireditev.

Tako v župniji res nismo v zadregi, ko je treba pripraviti program za cerkvene praznike, osebne obletnice ali pa različna družabna srečanja.

Župnik Dori vedno znova poudarja, da vidi prihodnost župnije in skupnosti v mladih. Z mladimi je treba zadržati v ledino ali obdelati že zorano njivo na nov, njihov način. Delo z mladimi in za mlade je na vsak način poplačano z bogatimi sadovi. Ravno mladi so tisti, ki se najrajši zbirajo v prostorih župnije. Tu se srečujejo pri maši in po njej, tu praznujejo osebne praznike. Tu vadijo člani glasbene skupine Druga generacija, ki so ponos župnije! Člani ansambla se ukvarjajo z različnimi dejavnostmi: Stane Miklič (klaviature, vokal) ima v Berlinu fitness center, Kristjan Božič (kitara, vokal) dela na področju telefonije, Martin Erman (bas kitara) je prodajalec, Kristjan Gabor (bobni) še študira in Danijel Horvat (kitara) se ukvarja z akustiko in elektroniko.

V soboto, 27. januarja 2001, so ob desetletnici obstoja pripravili samostojni koncert in predstavitev njihove

prve CD plošče. Najprej so pogledali nazaj v zgodovino, k samim začetkom, ko so se še imenovali Sončni žarki. Predstavili so svoje uspehe, spremembe in njihovo rast vse do danes. Zahvalili so se vsem, ki so jim stali ob strani in tudi pripomogli k temu, da so lahko obhajali desetletnico delovanja. Ansamblu je ves čas stala in še stoji ob strani Slovenska katoliška misija. Strokovno jim je največ pomagal Emil Glavnik, pri nastajanju in snemanju plošče pa Alfi Nipič in njegov sin Dejan. Fantje so res dali vse od sebe, pridno so pisali besedila in melodije. Plošča je v celoti njihovo avtorsko delo, kar je za v Berlinu rojene mlade Slovence res lep uspeh in velik dosežek. Delno so svoj izdelek že jeseni javno predstavili na martinovanju v Berlinu, na Dorijevem večeru v Laškem, na gradu Vogrsko na Primorskem in sedaj v celoti na praznovanju desetletnice. Fantje so igrali že vsepovsod v Evropi, največkrat pa nastopajo pri maši v naši cerkvi. Glasba Druge generacije je rodoljubna, zabavna, ljubezenska, pa tudi duhovna. Sega v srca poslušalcev, še posebej mladih.

Poleg domačega župnika jim je čestital tudi prejšnji gospod župnik Martin Horvat. Za presenečenje je poskrbela bobnarjeva mama Vera Gabor, ki je slavljencem spekla torto, na kateri je simbolično upodobila bobne! Naj bobni še dolgo naznanjajo, da mladi v Berlinu živijo za glasbo, za župnijo, za skupnost ...

M. Mošnik

Zgoščenko Druge generacije lahko naročite na naslovu Slovenske katoliške misije v Berlinu (naslov in elektronski naslov sta na zadnjih straneh Naše luči).

Stati inu obstati

Ne verjamem, da bi si mogel ljubljanski nadškof in metropolit dr. Rode predstavljati, kako daljnovidne so besede, ki jih je izrekel ob svojem posvečenju: »Na to pot stopam s tisto vero, s katero – kot pravi Trubar – ‘moren keršenik v tih nadlugah inu iskušnavah stati inu obstati’.«

Tistega davnega 5. marca 1997, ko je bil imenovan za nadškofa, ni mislil ne on ne kdo drug, da bo moral skozi res velike nadloge in preizkušnje, z njim pa vsa Cerkev na Slovenskem.

Zakaj vendar je temu tako, se sprašuje človek, ko odloži novo nadškofovo knjigo *Stati inu obstati*. Saj stoji odločno na strani demokracije, človekovih pravic in pravne države? Njegova obzorja so najširše evropska, oplemenitena z bogatimi življenjskimi izkušnjami, ki že mejijo na roman; njegovo krščanstvo je sveže, polno radosti in življenja, v vsem prežeto z neizmerno prostostjo duha, ki kar kliče k svobodi; njegova ljubezen do naroda je neomajna, ponos zaradi lastne države brez primere. Kaj torej moti pri ljubljanskem nadškofu, da udrihajo čezenj podolgem in počez?

Naj se sliši še tako neverjetno, a po štirih letih vedno enakih napadov nanj je mogoče z gotovostjo reči, da moti pri njem prav vse, kar ima Evropa za odliko! Zato je dr. Rode v tem času postal, hočeš nočeš, nekak Rubikon, ki razmejuje duhovni svet evropske civilizacije od barbarstva gole moči, pohlepa in brezobzirnosti; orientacijska točka, ob kateri vsakdo uvidi, kje je. Zanimivo je, da dr. Rode nikakor ni »kamen spotike« od leta 1997, ampak je »sovražnik« vse od leta 1979, ko ga je kot svobodoljubnega profesorja na Teološki fakulteti vzela v pretres partijska inkvizicija, kot beremo v Temni strani meseca: »Predsednik komisije predsedstva CK ZKS za idejno in teoretično delo v zvezi komunistov Milan Kučan je za 18. julij 1979 sklical sejo idejne komisije z eno samo točko: razprava o članku dr. Franceta Rodeta 'Resnično krščanstvo pri nas danes in jutri'.«

»Dvoboj« med bodočim predsednikom demokratske Slovenije in bodočim nadškofom se je končal z zmago »naprednih sil« ... in z izgubo svobode izražanja. »Predavanje dr. Franceta Rodeta ni smelo iziti v zborniku; bila je onemogočena tudi objava

opombe, zakaj Rodetove razprave v zborniku ni. Na omenjeni seji 18. junija, ki jo je vodil predsednik komisije predsedstva CK ZKS za idejno in teoretično delo v zvezi komunistov Milan Kučan in ki je bila namenjena pojavom neoklerikalizma pri nas, so (...) po večurni razpravi (...) ugotovili, da so verniki v naši družbi v vsakem pogledu enakopravni z ostalimi delovnimi ljudmi in občani in da imajo vse pogoje za aktivno sodelovanje v samoupravnem delovanju in družbenopolitičnem življenju ter da nihče izven njih nima pravice nastopati namesto njih, niti cerkvena oblast ne.« Nič novega torej, nadaljuje se že znano iz svinčenih let ... celo ljudje so isti, v enakih vlogah, razlika je le v tem, da so nizkotno vlogo partije prevzeli mediji. Do danes, ko to pišem, Rodetove knjige še niso zaplenili, kar je dobro znamenje! Vprašanje pa je, ali ji bo sledil linč ali pa razprava o njegovih idejah, kar bi bilo za demokracijo normalno.

Njegovo krščanstvo je sveže, polno radosti in življenja.

Vzemimo za ponazoritev nekaj nadškofovih misli iz nagovora laikom z naslovom *Gradimo bolj plemenito Slovenijo*:

»(...) Suverenost, ki smo jo razglasili pred desetimi leti, ne sme ostati samo v ustavi. Suverenost se mora naseliti v nas. (...) Ta suverenost in svobodnost, ta državniški čut se morajo ponosno naseliti v nas ter preoblikovati našo psihologijo in našo notranjost, da bomo bolj samozavestni, bolj pokončni in pogumni kot Slovenci in kot kristjani. In kmalu bi se ta naša nova drža tudi poznala. Mislim, da nam manjka predvsem tega: samozavesti in pokončnosti. Kolikor več bo samozavestnih in pokončnih kristjanov med nami, toliko bolj zdrava bo družba.«

Bo že držalo, da ne le nadškof, ampak vsi verni potrebujemo močne vere, da bomo mogli v nadlogah in preizkušnjah »stati inu obstati« in z nami tudi demokracija in naš narod.

Drago Ocvirk

ZAPISALI SO ...

Brigite Ferlič, MAG 5/2001
Odstrel Bajukovih kadrov

Gibanje števila zaposlenih v državni upravi od leta 1991 do lani je pretresljivo. To jasno pokaže podatek, da je bilo leta 1991 v upravnih organih zaposlenih malo manj kot deset tisoč ljudi, v začetku preteklega leta pa je število naraslo na trideset tisoč. Na tako veliko številko seveda ob vsaki zamenjavi vlade vplivajo novi ministri, ki imajo pravico do oblikovanja svojih ekip in s tem posledično do spremembe strukture zaposlenih v državni upravi. Pa bi bilo vse lepo in prav, če tega ne bi nekateri močno izkoristili. Tako zdaj Drnovškova vlada, ki še ni pozabila nedavnih zamenjav, ki jih je izvedla Bajukova vlada, že ukrepa in se pri tem močno

Triptih Gospodovega trpljenja

drži rekla milo za drago. Slednje se lepo vidi iz dejstva, da se je generalni sekretar Mirko Bandelj že natančno pozanimal, katere ljudi je v svoje vrste postavil prejšnji predsednik vlade. Taka poizvedovanja mu je menda naročil sam dr. Janez Drnovšek, češ da so podatki potrebni zaradi notranjega prerazporejanja ljudi.

Janez Markeš, MAG 4/2001
Ideja preteklosti

Komur je mar za kulturno in družbeno vsebino Slovenije, se bo težko izognil kratkemu uvodniku pisatelja Draga Jančarja v zadnji Novi reviji. Naslov: Srednja Evropa – ideja preteklosti? Pravi: "Zahodni del kontinenta brez izkušnje vzhodne Evrope ne more razumeti celote." In naprej: "Vendar pa so v bolj ali manj totalitarnih razmerah kritični intelektualci vzhodnega dela srednje Evrope razvijali poseben občutek za tiste kriterije: antične, krščanske in razsvetljske, zaradi katerih je Evropa več kakor zgolj prostor skupne ekonomije in zakonov, namreč prostor skupnega samozavedanja z vsemi tavanji in tragičnimi izkušnjami zgodovine." To in še več.

Moja prva teza je, da se mora Slovenija spraviti v Evropo brez sekunde oklevanja. Še pred leti sem mislil drugače, namreč da se mora Slovenija v nekateri pogojni samozadostnosti omediti in samozavestiti, da se v Evropi ne bi izgubila in razkrojila. Moja druga teza je, da bo Slovenija brez tovrstnega razprtja svojega nacionalnega sistema družbeno zgnila. Polovico osamosvojitve je pomenil nastanek lastne nacionalne države, druga polovica pripada vsebini.

Ne kaže si delati iluzij, da se Evropa združuje iz filozofskih ali kulturnih razlogov. Ekonomski so primarni.

REKLI SO ...

Janez Janša, Akademija ob 12-letnici SDS
SDS bo treba precej spremeniti

Socialdemokratska stranka Slovenije (SDS) se mora zaradi nešteti sprememb, ki se obetajo v prihodnosti, socialnih posledic teh sprememb ter zaradi razmer, ki so nastale po zadnjih volitvah, precej spremeniti. V slovenski politiki prihaja čas generacijskih sprememb, zato je pomembno, da ima SDS med resnimi političnimi strankami in poslanskimi skupinami najmlajše članstvo. Prvič po dolгих letih ima SDS v NSi tudi verodostojnega zaveznika, ki je držal besedo, ko je bilo najtežje. Danes je jasno, da prav koalicija Slovenija, kljub relativni šibkosti v DZ, preprečuje pre-

Kanal ob Soči

O SOCIALNI PRAVIČNOSTI, SOLIDARNOSTI IN POSTENJU

II. DEL

V razvitih demokracijah se o korupciji veliko govori in piše. Pojave korupcije pogumno raziskujejo javna občila, sodna oblast pa krivce strogo kaznuje. Že samo utemeljen sum, da bi lahko bil kdo vpleten v korupcijo, povzroči padec še tako visokega funkcionarja. Korupcijo imajo namreč za največjo nevarnost demokracije in uspešnega gospodarstva.

Pri nas pa se ustvarja vtis, da korupcije skoraj ni, da ni podkupovanja in da ni treba imeti zvez, da gredo postopki, zadeve in posli naprej. Naš tisk rad piše o primerih korupcije drugod in sodeč po tem bi bila pri nas zanemarljiva. Bilo bi hvalevredno, če bi bilo res tako, a žal, ni. Nočemo posploševati in verjamemo, da večina ljudi dela vestno in pošteno. Toda "dobre zveze" so se razpasle že v prejšnjem režimu in bati se je, da smo se na sistem "protiuslug" tako navadili, da se niti več prav ne zavedamo, kako je korupcija pogubna za zdravo demokratično življenje in uspešne poslovne odnose. Korupcija

vlado neokomunističnega bloka, NSi pa angažira nove ljudi, ki bi sicer ostali zunaj politike, ter "preprečuje, da bi si veliki boter slovenskega političnega zakulisja po svoji meri oblikoval verodostojno žlahtno konservativno stranko, katero bi po mili volji kot masko natikal dolomitskim koalicijam".

Slovenci se jarma velikih zmot osvobajamo zelo počasi. Čeprav je ta proces počasen v celem postkomunističnem svetu, je Slovenija svojevrstna posebnost, saj se na našem političnem trgu še vedno prodajajo pokvarjeni izdelki, kot so opozicijske stranke, ki glasujejo za izvolitev vlade, neodvisna nadzorna parlamentarna telesa, v katerih večina vladnih poslancev nadzoruje svoje prijatelje ministre, nekdanji predsednik zveze komunistov kot neodvisen ustavni sodnik, uspešen direktor elektrogospodarstva, ki prodaja viške električne energije tistim, ki plačajo najmanj, strokovno oblikovan proračun, v katerem že sredi leta zmanjka vseh sredstev za investicije, ter zakon o reviziji, ki dovoljuje, da revizijske hiše nadzorujejo same sebe.

Adi Smolar, ONA 4/2001

Kot je znano, med glasbeniki velikokrat velja, da je treba železo kovati, dokler je vroče. Vas je kdaj

podpira poslovno in strokovno nesposobnost in je zato sovražnica napredka in razvoja. Država, kjer je zakonodaja marsikje pomanjkljiva, kjer obstajajo monopoli, kjer se bohota birokracija, kjer ni učinkovitega nadzora nad delovanjem oblasti in kjer se javna občila vedejo hlapčevsko do centrov finančne in politične moči in oblasti, ima korupcija ugodna tla za svoj razcvet.

Korupcijo podpiramo in ji dajemo potuho tudi sami, če se z njo sprijaznimo in tako ali drugače podkupujemo ljudi, da pridemo do tega, kar potrebujemo in do česar imamo pravico. Za boj proti korupciji je zato potrebna velika mera srčnosti in poguma. Nič se v našem okolju ne bo premaknilo na bolje brez razumnih, poštenih in pogumnih ljudi, ki so pripravljeni plavati tudi proti toku, ker zaupajo v zmago resnice in pravice. Med njimi bi morali biti v prvih vrstah verni ljudje, ki verujemo v božje kraljestvo in poznamo Jezusove besede: "Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, in vse to vam bo navrženo" (Mt 6,33).

Iz pastirskega pisma slovenskih škofov za post 2001

imelo, da bi izkoristili priljubljenost in poskušali čim več iztržiti za stara leta?

Pred leti so me starejši in bolj izkušeni kolegi večkrat nagovarjali, češ: "Adi, kuj železo, dokler je vroče." "Kakšno železo, kako vroče?" sem jih spraševal. Poznam tako razmišljanje. Lahko bi tvegali in z eno ploščo zaslužil precej več, a to ni v mojem interesu. Sem verjetno edini od slovenskih glasbenikov, ki igra tudi po podružničnih šolah z desetimi ali dvajsetimi učenci. Takrat ne računam nič. Pravim: "Tudi to so naši otroci." Včasih sem imel več dobrodelnih kot plačanih nastopov. A tega se ne grem več zaradi zlorab. Najprej zbirajo denar za lačne otroke, potem pa pripravijo pojedino, da se mize šibijo od vsega mogočega. Postal sem previdnejši. Za otroke in bolne pa sem seveda na voljo. Razlog mora biti tehten. Z veseljem sem odšel na šolo, s katere so mi poslali trideset risbic in napisali. "Dragi Adi, pisali smo matematično nalogo in učiteljica je dejala, da če ne bo enic, nas bo obiskal Adi Smolar. Dragi Adi, nihče ni pisal enke in zelo se veselimo tvojega obiska." Z veseljem sem se s kitaro odpravil na to šolo. Podobno me je na Dolenjsko pritegnil neki duhovnik. Napisal mi je, da je bilo v tistem okolju pred kratkim več samomorov. Želel je, da s svojo glasbo v tamkajšnjo faro prinesem več pozitivnih vrednot in energije. Pa sem šel in igral pred oltarjem. Tudi take stvari me vlečejo naprej. Sicer pa bom v glasbi ostal, dokler bodo moje pesmi še kaj povedale in dokler me bodo ljudje še hoteli poslušati. Če tega ne bi bilo več, bi se zlahka umaknil iz glasbenega sveta.

Pomenljivo. Pa so stvari, ki vas skrbijo, gospod Smolar?

Veliko je tega, izpostavil bi hude anomalije v družbi, ki se dogajajo vsak dan in mimo nas. Nepoštenje, nasilje, tatvine in narkomanija so v pravem razcvetu. Mar ni v interesu večine Slovencev, da se temu upremo? Konkretno: ko opazimo nasilje, ko zagledamo dilerja, se ne smemo obrniti stran, češ to pa nas ne zadeva. Zatiskanje oči je slaba dota našim otrokom. Zadnjič sem na Ravnah zagledal črno limuzino, k njej sta pristopila neznanca, nekaj so si izmenjali, nakar je avto odpeljal in onadva sta odšla. Pozneje sem zvedel, da je šlo za mamilo. Grozljivo. Kdor ne ukrepa, kdor ne pokliče policije, privoli v to, da se bohoti kriminal. Ko sem bil v študentskih letih, sem se v nočnih urah brez bojazni sprehajal po Ljubljani. Zdaj bi s tem tvegali ulični napad. Hudo je tudi na cestah. Dokler bomo zadovoljni, da na naših cestah umre manj otrok kot

prejšnja leta, se strinjamo s pobijanjem v prometu. Uspeh bo, ko ne bo niti eden izgubil življenja. Je pa še nekaj, kar pogrešam pri Slovencih, in sicer domoljubje oziroma čut pripadnosti domovini. Kdor ne ceni domovine, ne more pridobiti moralnih vrednot.

Prebežniki so ljudje

Ob povečanem številu prebežnikov in azilantov v naši domovini ter ob vse pogostejšem pojavljanju nestrpnosti in strahu pred tujci **Komisija Pravičnost in mir in Slovenska karitas** poudarjata, da so v duhu občeloških moralnih vrednot in evangelija vsi ljudje brez razlike naši bratje in sestre ter imajo zato pravico do temeljnega spoštovanja in ohranitve svojega dostojanstva. Jasno je, da naša država ne more sprejeti vseh, ki prosijo za zatočišče. Toda tiste, ki so prišli, mora obravnavati v skladu s človeškim dostojanstvom in spoštovanjem, ki ga dolgujemo vsaki človeški osebi.

Komisija Pravičnost in mir in Karitas poudarjata, da minimalni standardi za sprejem prebežnikov in prisilcev za azil zajemajo šest osnovnih potreb. Te so: primerna nastanitev, prva socialna pomoč, osnovna medicinska oskrba, možnost za delo (dejavnosti v času trajanja postopka), možnost izobraževanja (tudi srednjega) in možnost komunikacije z lokalnim okoljem.

Slovenska karitas se z vsemi svojimi strukturami že vrsto let zelo intenzivno posveča lajšanju stisk vseh vrst preseljenega prebivalstva (Hrvaška, Bosna, Kosovo in sedaj prebežniki in azilanti pri nas). Pogovori z državnimi organi o reševanju perečih vprašanj, ki so se pojavila v zadnjem času, so prav tako stekli že pred tedni. Pripravljenost za sodelovanje ostaja.

Dolžnost državnih organov je, da poleg varnosti tujcev poskrbijo tudi za varnost domačih prebivalcev in njihovega premoženja. Pojavu nestrpnosti so botrovali neurejene sistemske razmere, za katere so odgovorne vse veje oblasti.

Odgovorni na področju javnih glasil pa naj s profesionalnim poročanjem o okoliščinah, ki so te ljudi prisilile, da so odšli iz domačega okolja, in o njihovi kruti usodi prispevajo k razumevanju, strpnosti, sočutju in solidarnosti.

Komisija Pravičnost in mir in Slovenska karitas pozivata državo in državljane, da vsi skupaj izpolnimo svojo dolžnost in pomagamo vsakemu človeku v stiski.

Po polurni vožnji iz Celja skozi Šentjur proti Planini leži vasica Dobje. Komaj dve leti stara samostojna občina šteje le 1070 duš in se lahko ponaša z zelo bogato kulturno prosvetno dejavnostjo. Vaški župan – gospod Salobir – se s ponosom pohvali z dejavnostjo in aktivnostjo svojih vaščanov, saj so z velikim deležem lastnih uslug postavili gasilski in kulturni dom, kjer je središče vseh občinskih prireditvev.

Največji delež pri kulturno prosvetnem delu gre učiteljem šole Dobje, kar je pohvale vredno, saj to včasih kar pozabimo.

V občini so poleg Aktiva kmečkih žena še organizacija Karitas, Društvo prijateljev mladine, Rdeči križ in dve kulturni društvi: Kulturno društvo Dobje z mešanim pevskim zborom, ki ga vodi g. Tone Volasko, in kulturno društvo Grič, ki ga je ustanovil g. Franc Rajh. Pevski nonet Grič sestavljajo tri generacije družine Rajh – Volasko pod strokovnim vodstvom gospe Slavice Rajh, roj. Volasko.

Nonet Grič rad brezplačno gostuje pri sorodnih društvih tudi zunaj meja domovine. Ubrano petje narodnih, umetnih pesmi in zabavnih melodij navduši vsako slovensko srce. Tudi na slovenski televiziji v Celju so poželi bučen aplavz in pohvale.

Slovenska društva po Evropi rada vabijo to priljubljeno pevsko družino na svoje prireditve, tako da terminski koledar kaže živahno dejavnost noneta Grič, Večje Brdo - Dobje pri Planini.

Vlado Kodela, Reutlingen

Pogoj Evropske unije, da mora Slovenija zapreti svoje prostocarinske prodajalne na svojih mejah, predvsem pa na mejah z Avstrijo in Italijo, je sedaj kot gotovo dejstvo sprejel tudi slovenski državni zbor. Na predlog vlade je sprejel zakon, s katerim bo Slovenija z 31. majem t. l. na mejah z Avstrijo in Italijo preoblikovala te trgovine z običajnimi davčnimi in carinskimi obveznostmi.

*

Po zadnjih informacijah bomo že letos lahko dobili izpis iz matične knjige prek interneta, v prihodnje pa naj bi na ta način podaljšali tudi vozniško dovoljenje, registracijo avtomobila ali pa prijavi spremembo bivališča. Projekt elektronskega poslovanja državne uprave pripravlja Center vlade za informatiko, uresničen pa naj bi bil do leta 2004.

*

Septembra lani je začel veljati novi pravilnik o kakovosti tekočih goriv, ki od 1. januarja letos prepoveduje uvoz osvinčenega goriva, po polletnem prehodnem obdobju pa popolnoma ukinja prodajo osvinčenega bencina (super 98). Najkasneje do 1. julija 2001 bodo morali vozniki avtomobilov, ki potrebujejo za pogon osvinčeni bencin, začeti uporabljati alternativni pogon.

*

V Sloveniji bo v naslednjih mesecih vedno manj bencinskih servisov, kjer bo mogoče dobiti osvinčeno gorivo. Petrol in OMV Istrabenz ga bosta postopoma

Družinski nonet Volasko-Rajh iz Dobja

ukinjala, hkrati pa poskrbela, da bo na bencinskih servisih mogoče dobiti nadomestilo: vozniki bodo rezervoar lahko napolnili z bencinom super plus 98 in z dodatkom, ki ga pri Petrolu imenujejo Ventil plus in pri OMV Istrabenzu Pro plus.

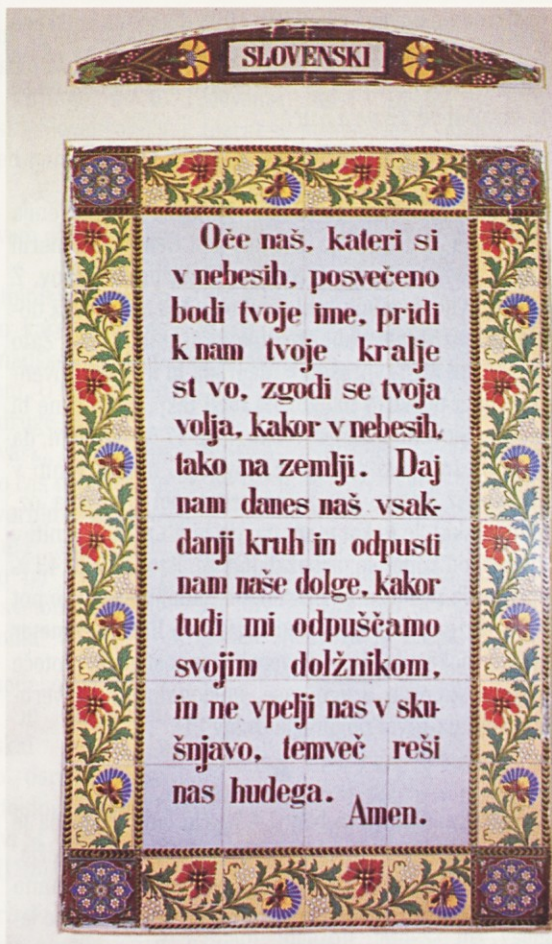
Danes so termalna zdravilišča priljubljena po vsem svetu. V podvodni masaži in kopanju v topli ali vroči vodi, ki ima do 39 stopinj Celzija, znamo uživati tudi Slovenci. Pri nas se lahko kar nekaj krajev pohvali z bogato zdraviliško tradicijo, ki jo dobro poznajo tudi v tujini.

Celodnevna karta za kopanje v Termah Olimia (Podčetrtek) na primer stane med tednom 1600 tolarjev, med vikendi oziroma prazniki pa 1800 tolarjev. Za kopanje v Termah Moravske toplice boste odšteli 1600 tolarjev, v bazenih hotela Ajda pa dvesto tolarjev več. Celodnevna karta za Terme Čatež stane med tednom 1600 tolarjev, ob sobotah, nedeljah in praznikih pa 2100 tolarjev. V zdravilišču Laško ponujajo celodnevno karto po 1500 tolarjev, kopanje med vikendi in prazniki je za dvesto tolarjev dražje, medtem ko boste za popoldansko karto odšteli tisočaka. Celodnevna karta v Termah Ptuj stane ob delavnikih 1200 tolarjev, med vikendi in prazniki pa 1300 tolarjev, za paket, v katerem je kopanje s kosilom, boste plačali 2200 tolarjev.

Ministrstvo za zunanje zadeve Republike Slovenije je bilo uradno obveščeno, da je bila s sprejemom zakona "Visa Waiver Permanent Program Act 3767" Republika Slovenija uvrščena v Visa Waiver Permanent Program, ki slovenskim državljanom omogoča vstop v Združene države Amerike brez vizuma. Sedanji program brezviznega režima je bil do sprejema tega zakona v poskusni fazi.

Tako slovenski državljanji, ki potujejo v ZDA kot turisti, poslovno ali v tranzitu, ne potrebujejo vizuma za vstop v ZDA, če tam ne ostanejo več kot 90 dni, seveda pod določenimi pogoji (imeti morajo veljaven potni list, bivanje v ZDA ne sme biti daljše od 90 dni, niso kršili migracijskega statusa v ZDA, v ZDA vstopajo z letalom ali ladjo v lasti prevoznika, ki je z imigracijskim uradom ZDA podpisal sporazum o sodelovanju v programu, izpolnjen morajo imeti vstopno-izstopni obrazec (Form I-94W), ki se dobi pri letalskem ali ladijskem prevozniku, imeti morajo dokaz o plačilni sposobnosti oziroma dovolj sredstev za kritje stroškov

bivanja, imeti pa morajo tudi letalsko ali ladijsko vozovnico za vrnitev ali pa za nadaljevanje potovanja v tranzitu, ipd.).

Od leta 1972 do lanskega novembra so v novomeškem Revozu izdelali že poldrugi milijon različnih avtomobilov znamke Renault. Največ, skoraj 576.000, je še vedno renaultov 4, priljubljenih katrc, ki so jih izdelovali v letih 1973-1992; R-5 je iz novomeške tovarne pripeljalo nekaj več kot 292.000, cliov prve generacije blizu 300.000; sredi leta 1998 je v Revozu stekla proizvodnja novega clia in do sedaj so jih naredili že več kot 320.000. Največ avtomobilov je iz novomeške tovarne prišlo leta 1998, ko je proizvodnja tekla tudi v treh izmenah, in sicer 126.527, medtem ko so jih lani naredili blizu 123.000. Izdelano število vozil na zaposlenega uvršča Revoz v vrh med Renaultovimi tovarnami, prav tako njihova kakovost. Od začetka

proizvodnje novega clia v letu 1998 do konca lanskega leta se je število izdelanih vozil povečalo s 53 na 78 na zaposlenega na leto, čas za izdelavo avtomobila pa se je skrajšal od 22 na 17 ur.

V zadnji raziskavi TV Odziv, ki jo za TV Slovenija pripravlja raziskovalna družba Cati Center, so merili odnos javnosti do problema ilegalnih prebežnikov. Z nastanitvijo ilegalnih prebežnikov v bližini svojega doma bi se strinjala slaba tretjina vprašanih (31 %). Zato pa več kot 80 % vprašanih meni, da bi morala slovenska vlada poostri nadzor na meji tako, da le-ti ne bi mogli v Slovenijo. Skoraj toliko, to je 77 %, jih meni, da bi prebežnike, ki pridejo v Slovenijo, morali vrniti v državo, iz katere jim je prebeg uspel (Hrvaška oz. Madžarska), le nekaj manj pa, da bi jih morali vrniti v državo, od koder so pribežali (64 %). Istočasno bi 43 % vprašanih prebežnike pustilo, da nadaljujejo svojo pot v EU. Primerjava z izsledki raziskave Eurobarometer je sicer pokazala, da je slovenska javnost glede moteče prisotnosti oseb druge rase, nacionalnosti ali veroizpovedi na ravni povprečja držav EU.

Januarska inflacija je bila 0,4 %. Na letni ravni pa je rast cen življenjskih potrebščin sedaj nekoliko nižja, 8,5 %. Januarja beležimo neznatno skromno povišanje cen življenjskih potrebščin za prvi mesec leta, saj je najnižje v zadnjih nekaj letih. Po močnem porastu cen zdravstvenih in zobozdravstvenih storitev ob koncu lanskega leta je tokrat prišlo do znižanja njihovih cen (za 10,7 %). Trend pocenitev se žal ni prenesel tudi na zdravila, saj so se v januarju nekoliko podražila.

Seminarja slovenskega jezika v hotelu Turist v Ljubljani se je udeležilo 22 rojakov in rojakinj iz Avstralije, Argentine in Urugvaja.

Prvi zapisi o sečoveljskih solinah segajo v davno leto 1282, njihovega gospodarskega pomena pa se je še najbolj zavedala Beneška republika, ki je v 14. stoletju iz tukajšnjih solin krila kar tretjino svojih potreb po soli. Soline in napol podrte solinarske hišice že 700 let kljubujejo naravi, pa tudi človeški nespameti in malomarnosti. Ob pogledu nanje turisti sprašujejo, ali so takšne zaradi posledic bombardiranja. Za vstopnino 380 tolarjev jim tukaj ne ponudijo ničesar, niti vodnika. Danes ima pridobivanje soli predvsem simboličen pomen zaradi ohranjanja dediščine, saj z letnim pridelkom deset tisoč ton (v najboljših letih) ne pokrijejo niti potreb po soli za posipavanje cest, zato sol uvažamo.

Letošnja zelena zima je le dokaz več, da bi morali v Kranjski Gori, če želijo uspešno poslovati, začeti z gradnjo turistične infrastrukture, ki bo omogočila gostom razvedrilo tudi v dneh, ko vremenske razmere ne bodo omogočale prijetne smuke in zabav na snegu. Današnji gostje so zelo zahtevni in vedno iščejo nove ponudbe. Ker teh v Kranjski Gori niso našli, so hitro zapustili tamkajšnje hotele.

A N G L I J A

LONDON

Mesec januar in deloma tudi februar sta meseca, ko se, razen obhajanja rednih dnevih svetih maš v kapeli Našega doma na pastoralnem področju ne dogaja prav veliko. Letos, hvala Bogu, v tem času ni bilo nobene smrti med našimi rojaki na britanskem otoku. Imeli smo dve skupni srečanji s slovensko mašo za rojake iz Londona in okolice. Ta srečanja so na vsako drugo nedeljo v mesecu. V postnem in velikonočnem ter adventnem času k našim srečanjem pride malo več ljudi. Sicer pa je število teh, ki redno prihajajo, bolj majhno.

Trenutno je naša skupnost v pričakovanju obiska škofa Alojza Urana, narodnega ravnatelja za pastoralno delo med Slovenci po svetu, in mons. Janeza Puclja, delegata naših škofov za slovenske izseljence in zdomce v Evropi.

Odkar je lani škof Uran nasledil narodno ravnateljstvo za koprskim škofom Metodom Pirihom, bo to njegov prvi obisk Slovencev v Veliki Britaniji. Med nami bo od 1. do 8. marca.

Ob tem svojem prvem obisku se bo najprej srečal s tukajšnjimi cerkvenimi predstojniki: z našim novim londonskim kardinalom in westminstrskim nadškofom Cormacom Murphyjem O'Connorjem in z nadškofom druge londonske nadškofije Southwark, Michaelom Bowenom, in če bo čas dopuščal še s škofoma, odgovornima za pastoralno delo med tukajšnjimi priseljenci. Sledilo bo srečanje z našim župnijskim svetom in s skrbništvom Našega doma.

Na prvo postno nedeljo bo škof z mons. Pucljem in župnikom Cikanekom obiskal rojake v Derbyju, kjer bo daroval sveto mašo ob treh popoldne v tamkajšnji župnijski cerkvi St. George and All Soldier Saints (Littleover).

K sveti maši v Derbyju ste vabljeni vsi rojaki iz Srednje Anglije – tudi tisti, ki navadno prihajate k slovenski maši v Chapel End (tj. iz Nuneatna, Birminghama in

Coventryja). Rojaki iz okolice Leedsa, ki že tako radi prihajate k slovenski maši v Derby, ste torej tokrat še posebej lepo vabljeni! Po maši bo skupno srečanje z našima gostoma (škofom in delegatom) v župnijski dvorani ob prigrizku, ki ga vedno rade pripravijo naše dobre gospodinje.

Bolčinovim iz Londona se je rodil prvi vnuček

Dobra in zvesta člana naše londonske slovenske skupnosti, Stanko in Rezka Bolčina, sta postala srečna stara starša, dedek in babica. Takoj po novem letu, 4. januarja, je njuna hčerka, zdravničica dr. Alenka (poročena Miles), rodila zdravega in krepkega fantka, ki sta mu z možem Jonathanom dala ime Toby Francis Tudor. Dedek Stanko, ki nas je vse pri slovenski maši v kapeli Našega doma z novico o Tobyjevem rojstvu razveselil, nam je še zaupal, da bo svojega vnučka klical kar z domačim imenom – Francek.

Mladi družini Miles in vsem Bolčinovim iskreno čestitamo in se z njimi veselimo rojstva sinka in vnučka Francka.

Alojz in Margaret Slana sta ob zlatem jubileju obnovila svoje poročne obljuje

V župnijski cerkvi, kjer sta se Alojz in Margaret pred petdesetimi leti poročila, sta tokrat obnovila svojo zakonsko zvestobo. Slovesnost je potekala le pred drugim duhovnikom, mladim Thomasom J. Waltonom, sedanjim župnikom

Stanko in Rezka Bolčina sta postala dedek in babica. Na sliki je vnuček Toby Francis Tudor v naročju svojih staršev.

Obnovitev zakonske zvestobe sta zlatoporočenca Lojze in Margaret Slana opravila v domači cerkvi sv. Frančiška Asiškega.

cerkve sv. Frančiška Asiškega v Walsallu (Birmingham).

Zlatoporočencema še enkrat iskreno čestitamo in jima želimo obilo božjega blagoslova.

S. C.

Tomaž Miklavc iz Keighleyja je odšel v večnost

Slovenski rojaki in prijatelji so se sredi decembra v Keighleyju poslovili od Tomaža Miklavca, ki je odšel s tega sveta v večnost 11. 12. 2000 v 88. letu starosti.

Tomaž je bil rojen 13. decembra 1912 v Leskovici v Poljanski dolini. Tudi njega je vojna vihra spodila iz domačih krajev najprej v Avstrijo, kjer je med vojno delal pri cestnih gradnjah. Ko je bilo vojne konec, pa se ni hotel vrniti domov. Leta 1948 je kot vojni begunec prišel v Anglijo.

Najprej je tukaj delal dve leti na kmetiji v Lincolnshire. Kasneje pa je dobil zaposlitev v kovinarski industriji v Yorkshireu. Poročil se je z Angležinjo Peggy, ki mu je pred desetimi leti umrla.

Tomaž je rad prihajal k slovenskim mašam v Keighley in k našim skupnim srečanjem pri obeh Zajčevih družinah (v postnem času pri Ivanki, v adventnem pa pri Olgi). Zadnja tri leta, ko so ga zaradi visoke starosti in onemoglosti vzeli v dom za starejše občane, pa je redkeje prihajal v našo družbo. Bil je vedno zelo tih in skromen. O sebi ni nikoli govoril – pa tudi o drugih ne.

Doma zapušča sestro Vero (por. Sečnik), ki živi na Koroški Beli, in nečaka Adolfa Miklavca v Mostah pri Žirovnici.

Franc Medved

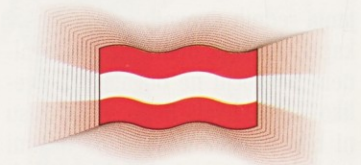
Tomaževim sorodnikom v domovini in vsem njegovim prijateljem v Angliji župnik v imenu slovenske katoliške misije v Veliki Britaniji izreka iskreno sožalje in zagotavlja

Pokojni Tomaz Miklavc

molitve za pokojnega. Prav tako se v imenu katoliške misije in naše skupnosti v Keighleyju srčno zahvaljuje Francu Medvedu in družini za vso nesebično skrb in ljubezen, ki so jo izkazovali Tomažu, zlasti v času, ko se je bližal konec njegovega bivanja na tem svetu.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

FREILASSING

Zlata poroka Frančiške in Janka Roisa

Dovolila si mi, da sem vstopil v tvoje življenje.

Zame je to pomenilo največje darilo, ki sem ga prejel v svojem življenju. Leta in leta sva si delila vse dobro in hudo v najinem življenju. Naj nama Bog nakloni, da bova tudi ostala leta, ki so nama dodeljena, preživela v ljubezni in slogi.

(P. Hitchcock)

25. novembra 2000 sta zakonca Rois v Marijini cerkvi na pokopališču obnovila obljube, ki sta si jih izrekla pred petdesetimi leti.

K slovesnosti tega dogodka sta svoj delež prispevali tudi študentki solo petja iz Mozarteuma v Salzburgu, solistka Francka Šenk in mezosopranistka Andreja Brlec, ob glasbeni spremljavi organista iz Poljske.

Na začetku svete maše je zadonela poročna koračnica, nato se je oglasila pesem Dajte mi zlatih

Zlata poroka Frančiške in Janka Roisa

strun kot prošnja, da bodo zadonele ob tako čudovitem jubileju zakoncema v ponos, nam pa v veselje in radost, da se smemo veseliti z njima.

To je poudaril g. Počivavšek, izseljenski duhovnik, v uvodnem nagovoru svete maše in pozdravil vse, ki so s svojo prisotnostjo obogatili srečanje, ter izrazil, da je razlog za veselje še toliko večji spričo dejstva, da se toliko zakonov konča na sodišču.

Zakonca Rois sta podoživljala dan, ko sta si pred Gospodovim oltarjem v Kapeli pri Gornji Radgoni obljubila zvestobo in ljubezen v lepih in hudih časih, v zdravju in boleznih, ko sta se Bogu priporočala in ga prosila za blagoslov na njuni novi življenjski poti.

Na dan zlate poroke pa sta se v spremstvu svojih najdražjih, prijateljev in znancev, zahvalila za vse milosti, ki so jima bile podarjene v njunem življenju; v zakonu so se jima namreč rodili štirje otroci: Mirko, Erich, Marijan in Felix, ki

sta jih s svojo modro vzgojo pripeljala do zelenih poklicev. Seveda njuno življenje ni bilo lahko; veliko vzponov je bilo, pa tudi padcev, skrbi in težav, ki pa sta jih pogumno premagovala.

Veliko prelomnico je g. Rois doživel v 2. svetovni vojni, ko je v Normandiji leta 1944 izgubil oči. Le pogumen človek sprejema tiste naloge, dolžnosti in odločitve ter ovire, ki mu jih postavlja življenje. In g. Rois je pogumen mož!

Njegova žena Frančiška je svojo poročno obljubo več kot odlično izpolnila. Svojemu možu ni bila le družica, ampak tudi resnična luč v temi, upanje v njegovem obupu, radost v njegovi nesreči.

Kljub težavam sta si v Freilassingu postavila dom, kamor se vedno znova vračajo njuni sinovi, nekateri že tudi s svojimi vnuki, ki so babici in dedku v posebno veselje.

Vse to in še več je bil resnični razlog za zahvalo Bogu, ki je s svojo previdnostjo vodil in ohranjal ta zakon ter vso slovensko družino.

Duhovnik je v pridigi med drugim dejal:

“V poročni pridigi navadno spregovorimo mladoporočencema in ju spomnimo na nepogrešljive elemente, ki izhajajo iz samega smisla zakonske zveze. Medsebojno razumevanje, ljubezen, zaupanje, odpuščanje, zvestoba in potrpežljivost so namreč temelji za srečno skupno življenje.

Vama niso potrebna navodila, za sabo imata univerzo življenja. S svojim načinom življenja sta nam lep vzor in poduk, kako pomembni so za zadovoljno življenje neizmereno zaupanje v božjo pomoč, lastna dejavnost in samoiniciativnost ter odgovornost.”

Po blagoslovu in prošnjah je zadonela pesem v slovenščini in nemščini. Marsikatero oko se je od ganjenosti zasolzilo, ko so prisotni vsebino pesmi *So nimm meine Hände und führe mich* povezali z g. Roisom, ki zaradi izgube vida nujno potrebuje nekoga, da ga vodi. To je bila tudi priložnost za vse, da

smo se zamislili in se vprašali: Ali bomo sposobni tudi mi ob veliko lažjih pogojih toliko let preživeti skupaj? Kako je z našimi temelji? So dovolj močni za vse nepredvidljive zapreke in težave?

Tudi občuteno zapeta pesem Našla sem biser neskončne lepote ... Biser ležal je na zlati pateni ... je bila izhodišče našega razmišljanja: Ali sem našel biser, dobrega partnerja? Kaj pa moj odnos z Bogom? Kdor spozna njega in ga povabi na svojo življenjsko pot, bo lahko prenašal najtežje križe in bo prispel na cilj, ki nam je vsem namenjen!

S pesmijo Ti krasni sončni svit smo se priporočili naši Pomočnici in jo prosili, da nas vse, posebej pa zlatoporočenca, še naprej vodi in ožarja s svojo materinsko ljubeznijo.

Po maši smo se vsi zbrani še fotografirali in nadaljevali s prijetnim pomenkovanjem ob slovesni večerji v bistroju Lois.

Vse, kar je lepo, hitro mine, tudi ta slovesnost. V poznih jutranjih urah so se naši rojaki z lepimi spomini in s Pavčkovimi verzmi odpravili v Slovenijo:

*Na svetu si, da gledaš sonce.
Na svetu si, da greš za soncem.
Na svetu si, da sam si sonce,
in da s sveta odganjaš sence.*

Ludvik Počivavšek

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Slovenski verniki so opazili, da je v Naši luči premalo fotografskih zapisov o našem življenju in delu. Iščejo torej sodelavce, ki bodo s

(Oprimbli) Silvia Bogovič in Ronny Čotar se srečna bližata poročenemu oltarju.

fotoaparatom zapisali naše življenje na spodoben način.

GENK

V molitveni osmini za edinost kristjanov smo letos Slovenci prevzeli organizacijsko nalogo. Vse priprave je prevzela ekumenska delovna skupina »Abrahamova hiša«, ki jo je z zastopniki katoličanov, pravoslavnikov, protestantov, turških in marokanskih

muslimanov ustanovil flamski župnik g. Simon Lambregs.

Ekumensko bogoslužje 19. januarja je bilo zelo lepo pripravljeno in izvedeno. Večino petih delov je prispeval priložnostni slovenski zbor, v katerem so zelo ubrano sodelovali člani mešanih zborov Naš dom in Slomšek. Bogoslužje je vodil slovenski duhovnik. Po kratkem osebni uvodu je uporabil misli, ki jih je prav za to molitveno osmino pripravila Chiara Lubich. Ker smo bili v italijanski cerkvi, so bili tudi oni deležni nekaj misli v njihovem domačem jeziku. Poslušali smo branje in molitve v grškem, ukrajinskem, madžarskem, hrvaškem, slovenskem, italijanskem, španskem, portugalskem in flamskem jeziku. Vzdušje je bilo kakor na prve binkošti. Jezus – Pot, Resnica in Življenje – nas je združil v eno.

Po bogoslužju je sledila zakuska v dvorani pod cerkvijo. Slovenske gospodinje so pripravile naše dobrote: potice, krofe, cvrtje, šarklje, 'Nežkin kruh' po vzoru belokranjske pogače. Župnik Lojze je preskrbel tudi vino, da ne bo samo običajna kavica, saj po slovensko ne

Predsednik društva Naš dom pozdravlja škofa Urana in mu izroča darilo v spomin.

(Genk) Vsi smo veseli ob obisku škofa Urana. Po kosilu v Našem domu še ena "gasilska" za spomin

more biti drugače. In dvorana se je napolnila do zadnjega kotička. Vsakdo je bil deležen slovenske gostoljubnosti. Bilo pa je kakšnih 150 ljudi. Italijanske gospe so v kuhinji pridno pomagale pripravljati pladnje in nalivati kavo, ki jo je pripravil italijanski župnik Don Angelo.

Vsi smo bili res veseli, ker je slovenska katoliška skupnost spet tako enkratno dokazala svojo prisotnost in obnovila svojo podobo pred domačini in tujci. Navzoč je bil tudi škofov vikar iz Hasselta g. Jan Boonen. Bil je navdušen in kar smejalo se mu je. Pripomnil je: »V katedrali gotovo ne bo tako prisrčno.« Dobil je odgovor, ua med Slovenci ni ovir, da se ponovi ta dogodek tudi v stolni cerkvi.

EISDEN

Zelo pozitivno je med Slovenci odmevalo, da so se na pobudo veleposlanice Republike Slovenije v kraljevini Belgiji g. Marije Adanja že dvakrat sešli predstavniki slovenskih društev v belgijskem Limburgu: Sv. Barbara, Naš dom in Slomšek. Pripravili in uskladili naj bi spored prireditev posameznih društev, da ne bi sov-

padala. Predstavili naj bi načrte, ki bi morda dobili tudi kaj podpore iz domovine. Tudi Slovenska katoliška župnija naj ne bi bila pozabljena, saj nima nobenih dohodkov, pač pa le stroške z vzdrževanjem stavbe, v kateri gostujejo Društvo Slomšek, zbor Slomšek in dopolnilna šola slovenskega jezika.

Svoj letni občni zbor sta imela Društvo Slomšek in Slovenska katoliška misija. Na obeh srečanjih smo ugotovili, da se je skrčilo število aktivnih članov naših združenj. Navajam nekaj misli, ki sem jih po maši, s katero smo začeli občni zbor SKM, posredoval navzočim:

V letu 2000 se je slovenski duhovnik preselil v flamsko župnišče v Eisdén-Dorp na željo kraljevnega škofa iz Hasselta, po tem ko je bil v oktobru 1999 imenovan za sožupnika v štirih flamskih župnijah.

Pastoralna skrb za Slovence v Belgiji in na Nizozemskem zaradi novih obveznosti slovenskega duhovnika ne trpi. Vse vrste dejavnosti in bogoslužnih dogodkov se nadaljujejo tako, kakor je bilo vsa leta poprej.

Slabše se godi stavbi slovenske župnije. Župnik in gospodinja prihajata v Misijo skoraj vsak dan, saj se nadaljuje obdelovanje vrta, skrb za notranjost in zunanost stavbe. SKM pa nima več dohodkov, saj je prej veliko obveznosti deloma ali v celoti plačeval duhovnik. Zdaj je to v breme SKM.

Pomemben dogodek za našo Misijo v letu 2000 je bil prvi obisk škofa mons. Alojza Urana, ki je dobil dokaj pravilno sliko o našem življenju in delu. Njegov vtis je bil dober ali celo odličen.

Tudi stavbo samo smo popravljali. Prekrit je nadstrešek nad vhodom v hišo. Garaža je dobila novo streho. Nekatere sobe so bile nanovo prepleškane. V vseh sobah je spet pohištvo. Trenutno je na voljo šest ležišč.

Želim se zahvaliti vsem, ki s srcem skrbite in delate, da se hiša ohranja, da ni še večjih dodatnih izdatkov ob uporabi doma Slovenske katoliške misije v Eisdnu.

Z najboljšimi željami duhovnik med vami in vaš prijatelj
Lojze Rajk

PARIZ

Predavanje dr. Janeza Zorca v Evryju

Na temo epifanije sta združenje duhovnosti in umetnosti ter držav-

Trije darovi za 60. rojstni dan Silvestra Česnika

na agencija sakralne umetnosti pripravili okroglo mizo v katedrali EVRY. Za debato so se ponudili trije intelektualci različnih vej znanosti in umetnosti. Astrologijo je zastopal doktor Janez Zorec, umetnost gospod Dominique Ponnau iz slavne louverške šole, filozofijo pa direktor tretje stopnje filozofske fakultete na katoliškem inštitutu v Parizu.

EPIPHANIE izhaja iz grščine in dobesedno pomeni privid. Obiskovalec, ki se je odločil, da si ogleda tudi razstavo na to temo, ki so jo poimenovali: Trije pogledi: Lepota, smisel, dejstvo, je takoj ob vходу na razstavo razumel njen smisel. Po temnem hodniku, kjer je bila

vidljivost nična, so se polagoma pojavljale točke svetlobe, ki so prihajale iz mestne ulice in nas vodile naprej kot nekdanja zvezda, ki je vodila svete tri kralje proti Betlehemu. Predolg bi bil opis razstave, ki nas je pripeljala do okrogle mize, vsak predmet je imel svojo simboliko, vsaka slika globok pomen na dogodke teh časov.

Zanimanje za temo je bilo veliko, saj se je za debato zbrala sama inteligenca Pariza. Gospod Zorec, ki je debato začel, je povzel zgodovinske in astronomske podatke iz tega časa. Skoraj do datuma natančno smo lahko izvedeli, kdaj so se ti dogodki v resnici dogajali. Kralji, kot jih danes imenuje-

mo, so bili astrologi iz Perzije, ki so študirali filozofijo in astrologijo po slavnem reformatorju iranske antične vere Zarathoustru (8.–7. stoletje pred rojstvom Kristusa).

Gospod Zorec je kljub vsem mogočim podatkom poudaril, da ni nobene matematične formule, ki bi neizpodbitno potrdila te dogodke, ker so enostavno metafizične narave in jih človek kot take sprejema, če ima za to odprto srce in razum.

Gospod Greich, filozof, je bil še bolj abstrakten na tem področju. Dal nam je vedeti, da so sveti trije kralji prišli pred novorojenega praznih rok, ker so med potjo že vsa darila zanj razdelili revežem, prinesli pa so mu zvestobo, vdanost in ljubezen. Tudi tu čista metafizika.

Vrhunec debate je dosegel gospod Ponnau iz Louvra, ki je izjavil, da je višek lepote tega dogodka izmaličeno in križano truplo na Golgoti. Gospa novinarka, ki je težko razumela, kako more biti iznakaženo truplo na križu primer izredne lepote, je prosila za pojasnilo. Gospod Ponnau ji je odgovoril: predstavljajte si obraz gobavca, od katerega vse beži, a pride mlada lepa oseba in mu da poljub; to je tista gesta lepote, ki presega človeka in njegovo majhnost, v tem je vsa lepota našega zemeljskega bivanja in smisla.

Še in še bi lahko komentiral globoka razmišljanja treh znanstvenikov. Na koncu smo vsi ostali brez besed, saj so se misli treh strokovnjakov zarezale v naša srca. Vsi trije so prišli do istega spoznanja: kot kralje tudi nas vodi zvezda do nje, ki se je iz ljubezni daroval za vsakega izmed nas.

Prvo sv. obhajilo Marka Kaliniča

Janez Ložar

Krst Kevina Cherriera Slaviča

MERICOURT

60-letnica župnika Česnika

V napolnjeni kapeli svete Barbare smo se zbrali pri sveti maši v Méricourtu, kjer je župnijsko občestvo pripravilo praznovanje šestdesetletnice gospoda Silvestra Česnika. Med sveto mašo smo molili za njegovo zdravje, naj bi ga Gospod Bog še veliko leto ohranil med nami. Po blagoslovu smo mu izročili šopek rož ter mu podarili tri darove. To so storili trije otroci kot sveti trije kralji Jezusu v betlehemiški votlini. Bil je lep trenutek simbolične vsebine. Nato smo se preselili v dvorano slovenskega doma, kjer nam je gospa Irena Rotar pripravila okusno in bogato večerjo. Veliko smo prepevali in se veselo pogovarjali o težkih in lepih trenutkih življenja Slovencev na severnem delu Francije. Gospa Milka pa je skrbela, da se je ta večer odvijal v pristnem slovenskem slavju. Gospod François Razložnik je s svojim lepim glasom vodil slovenske narodne pesmi, ki so se vrstile druga za drugo. Čeprav je bolan, mu slovenske narodne pesmi pomenijo vse. Noč se je že bližala, ko smo odhajali vsak na svoj dom. Našemu jubilanu že-

limo še dolgo bivanje med nami. Vse najboljše v življenju!

Rudi Župančič (1931 – 2001)

Čeprav smo vedeli za njegovo težko bolezen, je vseeno nepričakovano in boleče odjeknila vest o smrti Rudija Župančiča. Od njega smo se poslovili 21. januarja v cerkvi svete Barbare v Méricourtu. Kljub delovnemu dnevu in deževnemu vremenu si je mnogo rojakov in francosko-poljskih prijateljev vzelo nekaj prostih ur v službi, da so pospremili pokojnega na kraj večnega počitka. Ob spremstvu dveh duhovnikov se je menjavala molitev v slovenskem, poljskem in francoskem jeziku.

Rudi se je rodil 19. marca 1931 v Lensu na severu Francije. Njegov

Pokojni Rudi Župančič

oče tudi Rudi se je rodil v Zagorju ob Savi, njegova mama je bila Marija Aurello. Oba sta prišla v Francijo med prvimi Slovenci, ki so prišli na začasno delo v rudnike premoga. Tu sta se poročila in imela samo enega otroka, Rudija. Vzgajala sta ga v krščanskem duhu. Že od otroških let je obiskoval verouk in šolo na slovenski katoliški misiji v Lievinu, kjer se je vključil v cerkveni pevski zbor in ostal njegov član do svoje smrti. Poročil se je z Danijelo Kawalski, s katero sta imela tri otroke: Mihaela, Gerarda in hčerko Beatricijo, zdaj pa že sedem vnukov in vnukinj. Njegova žena mi je dejala: "Bil je dober mož in oče, vsakemu je rad pomagal z nasveti!" Delal je v rudniku kot uradnik in bil zelo vesten in dobrodušen do vseh sodelavcev, ki so delali v rudniku. Po značaju je bil vesele narave in rad je pel in bil vedno prisoten v vseh slovenskih društvih. Kljub temu da je bil rojen v Franciji, je lepo govoril slovenski jezik, kot je sam dejal: "Kar sta me oče in mama naučila, to sem tudi znal vse svoje življenje." Z njegovo smrtjo je nastala globoka vrzel in praznina. Kajti z njim je odšel tudi del slovenskega pričevanja. Rudi, hvala ti v imenu tistih, ki so živeli od tvojega življenja in vedrega značaja. Tvoj lep glas, ki si ga rad uporabljal v cerkvenem slovenskem zboru, bo vedno prisoten med tvojimi prijatelji.

Župnijsko občestvo izreka globoko sožalje njegovi ženi Danijeli, trem otrokom in sedmim vnukom ter vnukinjam. Rudiju pa želimo, naj počiva v miru. V tej veri živimo in to upanje nosimo v sebi, da je pokojni Rudi našel mir v Bogu, kjer se bomo nekoč spet sešli.

Silvester Česnik

Marija in Cilka pred cerkvijo v Morestelu

Južna Francija **MARSEILLE**

Naša majhna marsejska skupnost še vedno vztraja. Vsak drugi mesec se srečamo pri slovenski sveti maši in zadnjič se je to zgodilo v soboto, 3. februarja. Seveda se med nas vedno pogosteje vrivajo tudi rahli strahovi, saj si nekateri niti vsak drugi mesec ne morejo vzeti časa,

da bi se nam pridružili. Drugim pa bolezen ali razdalja onemogočata, da bi prišli med nas. Ko nas včasih obhajajo temne misli ob spoznanju, da nas tu in tam pride k maši le skromna peščica, nas po drugi strani opogumlja zavest, da so v tem majhnem občestvu tudi silno zveste duše takih, ki jim ni odveč nobena žrtev, da bi ohranili slovensko mašo v tem delu francoskega Sredozemlja. Vedo, da je bolje vztrajati v še tako težkih okoliščinah, kakor da bi za vselej izgubili to že tako skromno možnost srečevanja ob oltarju in v skupnosti rojakov. Iskrene čestitke za zvestobo! Obenem pa tudi potrebni opomin iz ljubezni vsem, ki z medsebojnimi odvečnimi zamerami ukinjajo to, kar nam je tako dragoceno ... Kar boli vas, boli tudi mene in vaš blagor je tudi moj ...

NICA

V Nici se v zadnjem času ne dogaja prav nič posebnega in sem prav v zadregi, ker skoraj ne morem poročati drugega kot o tem, da smo imeli skoraj ves mesec za naše kra-

Če je pravo vzdušje, se naš Jule loti vsega – tudi kitare ...

je nepopisno veliko padavin. Včasih sem se kar spraševal, ali je Nica še vedno ob morju ali že kar v njem.

Rojaki se vsak teden srečamo pri maši in po njej, si izmenjamo novice in spijemo kozarec vina, čemur bolj imenitno rečemo "aperitiv". Med tednom pa nas tako ali tako redno povezuje telefon. In u-

Pozdrav Pavlinovim iz Roque d'Antherona

Tudi v Nici je še nekaj slovenske mladosti.

Pri naših rojakih v deželi bordojski ...

pam, da tudi molitev drug za drugega ...

Lani sem predlagal, da bi naše "farane" ob začetku leta obiskal na domovih in jim obenem podelil blagoslov. Takrat za to ni bilo kakšnega posebnega zanimanja, letos pa se je to že močno spremenilo in sem dobil precej več povabil. Čeprav so ob tej priložnosti vedno pripravili tudi dobro kosilo ali večerjo, sem se vsakokrat najbolj veselil tega, da smo si vsi vzeli čas za pogovor. Tega posvečenega časa nam danes močno primanjkuje.

Slovenci v Nici smo se že kar navadili, da imamo vsak drugi mesec, včasih pa še bolj pogosto kakšno veselico ali družabno srečanje. Seveda ne sami, saj se vedno pridružimo bolj številni hrvaški skupnosti. Za hrano poskrbijo Hrvati, za glasbo pa mi Slovenci z našim ansamblom Morska zvezda, ki je vedno bolj večš svojega posla in prepevanja v slovenskem, hrvaškem in francoskem jeziku. Ob prvem rojstnem dnevu našega ansambla se lahko pohvalimo, da smo kljub vsemu us-

pelj dvigniti glasbeni repertoar na približno 100 pesmi, kar je bil za nas dokaj velik zalogaj. V zadnjem času beležimo tri slavja: v začetku decembra miklavževanje, sledilo je silvestrovanje in v februarju še pustovanje. Tudi zanimanje za ta naša srečanja vedno bolj narašča, saj smo morali najeti dvakrat večjo dvorano kot do sedaj. Prav tako postajamo vedno bolj mednarodno obarvani: med nas prihajajo tudi Italijani in Poljaki.

Še ena značilnost naših družabnih srečanj: vedno so v nedeljo in se začnejo po dopoldanski sveti maši s kosilom, trajajo pa ves popoldan do večera. Popoldanske zabave so bolj praktične od nočnih, saj ljudje po njih niso utrujeni, primerne so za vse starosti in ker niso predolge, skoraj vsi udeleženci uspejo ohraniti trezne glave.

Teh nekaj drobcev iz naših krajev pospremljam s prav toplim in lepim pozdravom.

Vaš župnik David

MILANO

Kot je že znano, se je dosedanja slovenska družina na francoskem jugu razširila na ozemlje severozahodne Italije. Tako je postala naša katoliška misija večja še za približno eno Slovenijo. Seveda ljudje te razsežnosti ne občutijo toliko, občuti pa jo duhovnik in njegova že utrujena toyota, ki ga vselej zvesto vozi, kamor je potrebno.

Milanska skupnost rojakov ima že kar dobro utirjeno tradicijo rednih mesečnih slovenskih maš in srečanj. Duhovnika vselej pričaka za izseljenske razmere številčno dostojno zastopano občestvo iz samega Milana ter iz njegove bližnje in celo bolj oddaljene okolice. Ljudje radi prihajajo k slovenskim mašam. Kljub temu da je kar nekaj družin narodno mešanih, opažam, da se zakonci italijanskega rodu z enakim veseljem oklepajo teh srečanj kakor Slovenci sami. In kar je še bolj spodbudno: med Italijani, ki prihajajo, jih je nekaj, ki so se dovolj tekoče naučili govoriti slovensko.

Kmalu po novem letu (14. januarja) smo organizirali srečanje s predstavniki skupnosti, da bi novemu duhovniku dali kakšen učinkovit smerokaz za nadaljnje delo, obenem pa, da sem tudi sam lahko nakazal predvideno smer našega skupnega poleta. Srečanja so se udeležili: ing. Oskar Blažič, Klara in Antonio Donno, Magda Vidmar, Ivica Hočevnar, Saša Benulič in Paola Buzzi. Med drugim smo se ozrli tudi v zgodovino slovenske skupnosti v Milanu. Gospod Blažič nam je obudil spomin na velikega moža našega evropskega izseljstva gospoda Ignacija Kunstlja, ki je v začetku prihajal z vlakom iz Rima in prehodil več kilometrov od hiše do hiše, da je naše ljudi vabil k slovenski maši. Verjetno danes izseljenski duhovniki nismo več tako požrtvovalni, a zgled prednikov nas vsekakor ne more pustiti ravnodušnih.

Ta prva izmenjava je bila koristna za vse nas, vsekakor pa zame, da sem odkril in spoznal svoje prve sodelavce. Eden od predlogov je bil tudi, da bi pol ure pred našimi slovenskimi mašami skupaj molili

rožni venec. Seveda to še ni bilo mišljeno za prvo srečanje, ki je sledilo že teden dni kasneje, saj je potrebno sklepe najprej oznaniti. Ko pa smo se 21. januarja zbrali pri maši, sem na veliko presenečenje uzrl molitveno skupnico, ki se je kar sama organizirala in se zbrala k molitvi rožnega venca. Bog ve, da je taka zavzetost znamenje velike odprtosti za delo Svetega Duha. Krščanska skupnost, ki moli, je skupnost, ki živi. Nebeški Oče, bodi zahvaljen!

Izročam vas božjemu varstvu in se veselim naših prihodnjih srečanj.

Vaš duhovnik David

BERLIN

Januar je čas, ko se pri nas vse umiri. Lepo smo praznovali

prestop v novo leto, praznik Gospodovega razglašanja – svete tri kralje, ekumensko nedeljo. Le drugi vikend v januarju je bil naš župnik precej zaseden: povabljen je bil v Komendo na dobrodelni koncert, k nam pa so prišli na obisk pevci iz Vuzenice s svojim župnikom.

Na pobudo Alfonza Naberžnika, veleposlanika Republike Slovenije v Berlinu, je skupina sodelavcev Galerije likovnih umetnosti iz Slovenj Gradca pod vodstvom direktorice Milene Zlatar v Berlinu pripravila pomembno razstavo dveh slovenskih umetnikov: Jožeta Tisnikarja in Mirsada Begiča. Razstavo v Zitadelli v Spandauu so slovesno odprli 11. januarja in bo na ogled do 11. februarja 2001. Poleg številnih gostov iz slovenskega veleposlaništva se je na odprtju razstave zbralo tudi precej berlinske strokovne javnosti. Berlin je pač evropska prestolnica različnih kultur, zato se zdi ta razstava še toliko pomembnejša, kar je poudarila kustosinja iz Slovenj Gradca Špela Španžel.

V kulturnem programu je sodeloval tudi mešani pevski zbor iz

Vuzenice. Kasneje so pevci, župnik in ostali gostje iz Slovenije obiskali še našo župnijo, kjer so nam pripravili res lep koncert. Vseh obiskov iz domovine smo zelo veseli, če pa nam prinesejo pozdrav iz domovine v obliki domače pesmi, je snidenje še toliko bolj prisrčno!

Kot smo že omenili, je 12. januarja v Komendi potekal dobrodelni koncert z New Swing Quartetom (Oto Pestner, Dare Hering, Tomaž Kozlevčar in Marijan Petan). Na večernem nastopu se je pridružil še instrumentalni kvartet Ratko Divjak Band. Prireditelj sta organizirala Ustanova Petra Pavla Glavarja in Kulturno društvo Komenda. Za vse je bilo to enkratno doživetje in užitek, kar vemo tudi v Berlinu, saj je New Swing Quartet nastopil tudi že pri nas.

In kakšna je povezava med Komendo in Berlinom? Kot vemo, je diplomat Jožef Ciraj štiri leta služboval v Bonnu in Berlinu. Doma je iz Komende in v tem času sta v Berlinu gostovala dva komendska zbora: Mešani cerkveni zbor Peter Pavel Glavar in Moški pevski zbor Komenda. V prvem pojemu tudi dr. Marta Ciraj, ki je predsednica in soustanoviteljica Ustanove Petra Pavla Glavarja. Ustanovljena je bila z namenom, da bo pospeševala izobraževanje in

Adventni koncert šoštanjkega zbora Svoboda s pevovodkinjo Anko Jazbec

(Berlin) Na turneji po Sloveniji na gradu Vogrsko: oba zbora, oktet Planika ter organist Victor Victorino

razvoj mladih talentov in pomagala socialno šibkim ter drugim pomoči potrebnim. Med Berlinom in Komendo so se stkale prijateljske vezi in, kakor je v pozdravnem govoru povedal g. Ciraj, je slovenski in nemški župnik v Berlinu tudi prijatelj obeh zborov. Prav preko gospoda Dorija so se Komendčani seznanili z New Swing Quartetom. Zelo bi bili veseli njegove udeležbe, toda zaradi obveznosti je ostal v Berlinu.

M. M.

FRANKFURT

13. januarja so se v zvezni deželi Hessen končale šolske počitnice. V kapeli visoke teološke šole v Frankfurtu pa je bilo v nedeljo, 14. januarja dopoldne, diakonsko posvečenje štirih jezuitskih diakonov: iz Slovenije p. Toneta Svetelja, doma iz Šenčurja pri Kranju, p. Cypriena Bwangila Ibula iz Konga, p. Martina Andiela iz Nemčije in p. Pawela Fudalija iz Poljske. Prvo stopnjo duhovniškega posvečenja je podelil pomožni škof iz Hildesheima, mons. dr. Nikolaus Schwerdtfeger, tudi sam nekdanj študent te teološke šole. Mašno bogoslužje in posvetilni obred je bil v nemškem jeziku, popestrilo pa ga

je tako ljudsko in koralno petje. Zbrani smo bili ljudje z različnih koncev sveta, sorodniki, prijatelji in znanci novoposvečenih. Božja beseda je bila podana v francoščini in poljščini. Po prvem berilu smo Slovenci zapeli pesem Marija, mati ljubljena, saj se nas je zbralo kar okrog 50, deloma iz Frankfurta in Wiesbadna, prišla pa je tudi skupina domačih (starši, bratje, sorodniki) z župnikom iz Šenčurja. Tu so bili še jezuitski provincial p. Cvikl ter patra Roblek in Bertolini iz Ljubljane. Pridružil se nam je tudi p. Janez Perčič, ki je trenutno v

Münchnu. Škof posvečevalec je v nagovoru lepo poudarjal misel, naj bo za izbrane to posvečenje kakor vodilna melodija pri skladbah. Vse življenje naj jih spremlja in vodi. Ob evangeliju druge navadne nedelje o Jezusovem prvem čudežu v galilejski Kani je škof še posebej poudaril božje darove, ki jih bodo pri posvečenju prejeli: naj jim nikoli ne zmanjka vina božjih darov, ki jih bodo delili zlasti bolnim in ubogim.

Z domačimi in drugimi gosti se je diakon Tone (kakor tudi drugi diakoni) srečal po maši pri napitnici in kasneje pri kosilu. Po peti uri popoldne pa so se domači odpeljali proti Sloveniji.

Naslednjo nedeljo, 21. januarja popoldne, pa smo slovenski župljani iz Hessna poromali v baziliko v Ilbenstadt (30 km severovzhodno od Frankfurta). To je naše pobožično romanje in srečanje v kraju, kjer je na nemški župniji za župnika dr. Vinko Kraljič. Upam, da je samo nekoliko slabo vreme odvrnilo še koga, da se nas ni še večje število zbralo k maši in mesečnemu srečanju v tem kraju. K maši in srečanju nas prav gotovo privabi lepa cerkvena stavba, mogočna in lepo urejena bazilika, še božično okrašena, in seveda

Jože Planinšek v pogovoru s Karlom Flajšmanom

Učenci in odrasli med nastopom za Prešernovo proslavo 2001

lepe jaslice. Z božičnimi pesmimi, ki jih je na orgle spremljal g. Kraljič, smo obhajali nedeljsko mašo, pri kateri je prvokrat v naši skupnosti opravljal svojo službo diakon p. Tone Svetelj. Tudi sto in več kilometrov so nekateri prevozili za to naše srečanje pri oltarju in kasneje v dvorani, na žalost pa jih nekateri niti deset ne zmorejo.

Začetek meseca februarja tudi našo skupnost zaznamuje prireditve ob slovenskem kulturnem prazniku. Na prvo nedeljo v mesecu februarju (4. 2.) smo se zbrali sicer uro prej kot običajno k maši kar v lepem številu, po maši v dvorani pri prireditvi pa nas je bilo nekoliko manj. Zelo lep spored klasične glasbe za klavir in violino slovenskih in tujih skladateljev, ki so ga oblikovale in z občutkom ter zavzetostjo izvajale mama Mirjam in hčerki Klara in Klavdija Jarc iz Ljubljane ter recitacij Prešernove poezije se je prepletal v uri dolgem programu. Prireditve je z nagovorom začel župnik Martin Retelj: » ... Pred leti smo se na takšni

priređitvi srečali z zamolčanimi pesniki in pisatelji naše domovine, leto zatem s slikarjem samoukom in njegovimi stvaritvami, lani so bili med nami mladi pevci iz Šentvida pri Stični, letos pa se srečujemo z mladima sestrama glasbenicama, pianistko Klaro in violinistko Klavdijo Jarc iz Ljubljane.

Klara ima dvanajst let in obiskuje šesti razred klavirja in nauka o glasbi na glasbeni šoli Franca Šturma v Ljubljani. Za seboj ima že vrsto tekmovanj od šolskih, regijskih, državnih do mednarodnih kakor tudi priznanj in nagrad, med drugim je tudi absolutna prvakinja mednarodnega tekmovanja v Torinu leta 1999. Že več kot sedemdesetkrat je nastopila na različnih koncertih Slovenije in Italije. Redno sodeluje pri otroškem župnijskem pevskem zboru in je tudi članica instrumentalne skupine Allegro.

Njena leto dni starejša sestra Klavdija je začela svojo violinsko pot pri štirih letih. Sedaj pa obiskuje drugi letnik konservatori-

ja v Celovcu pri profesorju Helfriedu Fistru, sicer pa sedmi razred osnovne šole. Za seboj ima že vrsto tečajev pri tujih profesorjih v Ljubljani, Šentpavlu v Avstriji in na Bledu, prav tako pa tudi vrsto tekmovanj in priznanj ter nagrad. Na mednarodnem tekmovanju violinistov v Zagrebu je leta 1999 dobila posebno nagrado za najboljšo izvedbo obvezne skladbe ter posebno nagrado v vseh kategorijah, s katero si je pridobila solistični nastop s Komornim orkestrom Pavla Markovca ob njegovi desetletnici. Ta nastop je izvedla novembra 1999 v Zagrebu. Za seboj ima preko 120 nastopov doma in v tujini. Tudi ona sodeluje pri otroškem župnijskem pevskem zboru in skupini Allegro. Ker bo za nadaljnji študij potrebovala nemščino, se sedaj uči tudi te. Kljub mnogim obveznostim in obremenitvam sta v šoli obe ves čas odlični.

Zakaj naštevam vse to? Vsi namreč opažamo, da je mnogim vsaka dodatna obveznost ali pot hitro odveč. Druga in tretja generacija

Mama Mirjam in hčerka Klara Jarc med nastopom za kulturni praznik

ne zmore več tistega, kar so v težjih razmerah zmogli njihovi starši, da so namreč svoje otroke prijavi in redno vozili k slovenskemu pouku, k verouku, k bogoslužju, na prireditve. Bodimo si na jasnem: narodi iz Azije ali Afrike ali od kje drugje prav gotovo ne bodo skrbeli za slovensko kulturo, za slovenski jezik, za obstoj in življenje slovenske skupnosti.

V zadnjem času smo bili Slovenci tu v Frankfurtu deležni posebne pozornosti v nekaterih časopisih, žal zaradi kriminalnih stvari in dogajanj. Seveda je to daleč stran od sporočila kulturnega praznika, ki ga praznujemo, daleč stran od sporočila Ribičevega Franceta iz Vrbe in njegove poezije, seveda toliko bolj tistega dela, ki je tudi naša državna himna.

Zaželimo skupaj s pesnikom drug drugemu, naši skupnosti in vsemu slovenstvu: 'dokaj dni naj živi vsak, kar nas dobrih je ljudi!'«

Zelo težko pot v dežju, snegu in zastojih so prevozili gostje iz Ljubljane, pa še gripa se je lotevala Klavdije in tudi Klare; za Slovence v Frankfurtu in okolici pa je videti, da ne zmorejo ali nekaj deset kilometrov dolge poti ali da jim slovenska kultura ne pomeni kaj dosti. Kljub temu pa vsem, ki so praznovanje pripravili, učencem pouka slovenskega jezika z učiteljico Miro, župniji in društvu Sava, toliko bolj pa gostom iz Ljubljane velja pristrčna zahvala. Ob koncu prireditve smo se poslovili tudi od Jožeta Planinška, ki odhaja v domovino. Sodeloval je pri župnijskem delu, zlasti pri prireditvah je pridno stregel, bil član župnijskega sveta in deloval tudi v okviru društva Sava v Frankfurtu.

Naj omenim še, da se nas je na isto nedeljo dopoldne k maši in srečanju v severnem delu Hessna v Lichu zbralo lepo število, tudi majhna Julija z mamo Majdo iz Rockenberga je bila med nami.

rem

MÜNCHEN

Župnijska slovenska sobotna šola deluje na naši fari že osemindvajseto šolsko leto. V njej se je šolalo že 228 otrok in poučevalo 18 učiteljev. Urnik obsega tri predmete: slovenščino, verouk in domoznanstvo, kjer šolarji spoznavaajo svojo domovino v besedi, pesmi in igri. V letošnjem šolskem letu se pripravljamo na uprizoritev že 31. odrskega dela. Zaigrali bomo Zajčevo igrico Kralj Matjaž in Alenčica. Čeprav gre za dokaj zahtevno besedilo, ga naši učenci že dobro obvladajo in se sedaj intenzivno pripravljajo na predstavo, ki bo za materinski dan 25. marca. Vabimo vse farane in ljubitelje slovenske besede, da s svojo nav-

zočnostjo nagradijo trud naših mladih.

ESSEN

Družno pod "novo streho"

Selitev sedeža slovenske župnije iz Oberhausna v Essen je bila povezana tudi s selitvijo bogoslužnega prostora Essen-slovenske skupnosti. Lani v začetku adventa smo z miklavževanjem in bazarjem sklenili nekaj več kot osemletno domovanje v farnem domu župnije Srca Marijinega in se preselili v bližnjo sosednjo župnijo sv. Janeza Krstnika. Vrnili smo se znova pod okrilje župnije, kjer je pred več desetletji nastala essenska župnija in kjer mnogi tukajšnji župljani še vedno s spoštovanjem spregovorijo o pokojnem slovenskem župniku Ivanu Ifku. Sloves nekdanjega, množičnega obiska Slovencev pri svetih mašah in prelepega slovenskega petja je spodbudilo sedanjega in tudi novega nemškega župnika, da bi ob našem prihodu imeli z župnijo skupno mašo. To se je zgodilo v nedeljo, 21. januarja. Polni prostorni cerkvi, ki so jo

Münchenski šolarji med odmorom

Dve skupnosti – eno srce. Srečanje po slovensko-nemški maši

napolnili rojaki in člani domače župnije, je svojski pečat dajala slovenska zastava ob oltarju in številne slovenske narodne noše. K duhovni širini pa je pripomogla slovenska cerkvena pesem, ljudska, a posebno doživetje je ustvaril naš zbor Slovenski cvet. In ko je po obhajilu izzvenel solo našega zborovodja Iztoka Kešpreta Panis angelicus, je spontano zaploskala vsa cerkev. Po mašni daritvi smo se družno zbrali v farni dvorani ob zakuski, pogovoru in spoznavanju. Tudi tu je nepozaben vtis napravila otroška folklorna skupina društva Bled s harmonikarjem Silvom Kopšetom. Gotovo ne gre prezreti naših spretnih rojakinj, ki so poskrbele za številne slovenske sladokusne dobrine. Res so vredne vse pohvale in globoke zahvale. Dva jezika, dvoje običajev se je prelilo v eno družino pri sveti daritvi ob oltarju in pri prijateljski mizi. Drobno zrno naj požene bogate sadove med nami pod "isto streho sv. Janeza Krstnika".

Pridi, boš igral pri slovenski maši

... Tako je povabil tedanji essenski slovenski župnik Ifko mladega Gezo GEBRA, po rodu Madžara, ki je prišel semkaj iz Vojvodine. Zanj je zvedel od študijskega sošolca, Madžara, ki je študiral v Ljubljani.

Tako je g. Geber postal pri njem organist. S svojim glasbenim darom in širokim prisrčnim značajem je vzljubil slovensko cerkveno pesem, slovenski rojaki pa so vzljubili njega. Sam pravi, da ima tako lepe spomine na vse slovenske duhovnike, ki so tu delovali. Najbolj seveda na gospoda Ifka, pa tudi na g. Turka, g. Škrabo, g. Uršiča, g. Puclja. S spoštovanjem spregovori tudi o srečanjih s tedanjim delegatom g. Zdešarjem. 26. januarja je gospod Geber praznoval svojo 70-letnico življenja, pa tudi 35 let službe organista med Slovenci. Pošali se, da je madžarski Slovenec

med Slovenci. Na zadnjo januarsko nedeljo smo se ga spomnili pri sv. maši, mu voščili ter mu zaželeli, da bi še dolgo med nami orglal Bogu v čast in duhovno veselje slovenske skupnosti. Gospod Geza - Bog Vas živi!

Kot bi nebeška godba pela, prislunhem v srcu spet in spet: Slovenec sem, Slovenec sem ...

To geslo smo izbrali za letošnji slovenski kulturni praznik. Je tudi spomin na 130-letnico rojstva duhovnika in pisatelja Finžgarja, 125-letnico rojstva velikana naše besede, moža, ki je ustvaril lik slovenske matere, Ivana Cankarja.

70-letnica našega organista Geze Gebra

Sv. Janez Krstnik – novi dom slovenske župnije v Essnu

Ne moremo mimo zlatega jubileja Naše luči in Družine. Drobne niti spletajo širino slovenskega duha in globino našega srca, naše domače kulture. Po skupnostih smo v februarju potrjevali "svoje slovenstvo" ob sodelovanju otrok Slovenske dopolnilne šole iz Essna in Güterslohja, pevcev Slovenskega cveta in Slovenskih fantov, kvarteta Bled, pevске skupine deklet iz Krefelda, folklorne skupine. Drobni kamenčki, ki tkajo našo zavest: Slovenec sem ...

Iz jezera njenih oči se je prelilo sonce (Ivan Cankar)

Cankarjeva misel, namenjena Materi Mariji na četrti postaji križevega pota, nas pristrčno vabi v postnem času na materinski dan po naših skupnostih v zahvalo našim materam, posredovalkam vere in omike, našim materam in ženam med nami, pa tudi možem in očetom, ki jih bomo vključili v prošnje in zahvalo.

AZ

STUTT GART

Kako izkusimo božjo ljubezen

Od 12. do 14. januarja je v Untermarchtalu potekal seminar, ki sta ga vodila Dani in Vilma Siter

iz Leskovca pri Krškem ter dr. Zvone Štrubelj iz Opčin pri Trstu, ki je trenutno na enoletnem študijskem izpopolnjevanju v Tübingenu.

Ob splošnih ugotovitvah:

- da mnogi kristjani niso prepričani o svojem odrešenju,
- da je povprečen kristjan malodušen in potlačen in
- da povprečen kristjan ne ve, kako naj drugim (tudi svojim otrokom) učinkovito spregovori o svoji veri, so nam predavatelji predstavili temeljne duhovne vzroke, ki nam lahko pomagajo osebno izkusiti božjo ljubezen in sprejemati

darove Svetega Duha, ki spreminja naše življenje.

Bogate osebne izkušnje predavateljev, lepa bogoslužja in družabni večeri so vse prisotne globoko nagovorili. Seminar nam je odkril nekaj virov, ki so nam na razpolago. To so: božja beseda – zapisana v Svetem pismu, ki naj bi ga redno prebirali, saj je to »ljubezensko pismo«, ki nam ga je napisal On, ki nas ima med vsemi najbolj rad, osebna in skupna molitev ter življenje s skupnostjo – Cerkvijo.

Živeti kot kristjan pomeni popolnoma se predati Bogu. Gre za predanost razuma, volje in čustev. Razum, obogaten z božjim razodetjem, je vera, volja, okrepljena z božjo milostjo je upanje, čustva, prepojena z božjo dobroto, pa je ljubezen. Človek, napolnjen s temi božanskimi krepostmi, z darovi Svetega Duha, je zares srečen.

Krst dvojčic in prvorojencev

Bernd in Erika Zechner, roj. Korošec, sta se 11. junija lani razveselila dveh deklic, ki sta prejeli 12. novembra 2000 pri krstu imena: Katarina-Špela in Veronika-Alenka. Triletni Florian je dobil sedaj kar dve sestrici.

Udeleženci seminarja v Untermachtalu z voditelji Danilom in dr. Vilmo Siter in dr. Zvonetom Štrubljem

Katarina-Špela in Veronika-Alenka Zehner sta bili krščeni 12. 11. 2000 v Kircheimu u. Teck.

Franci in Renata Arh sta 18. septembra zazibala prvorojenca, ki sta mu pri krstu dala ime Daniel. Krst je bil v soboto, 9. decembra, med sveto mašo v cerkvi Sv. Duha v Stuttgartu, kjer so se pred štirimi desetletji začele slovenske svete maše. Pri krstu je zapela skupina Veneti, katere člana sta tudi starša Franci in Renata, med sv. mašo pa je takrat prepeval APZ Tone Tomšič iz Ljubljane. Upamo, da bo tudi Daniel ljubitelj petja in glasbe!

Na praznik sv. treh kraljev (6. 1. 2001) pa smo v Böblingenu krstili Julijana-Mateja Hojsa ki je za-

gledal luč sveta 20. oktobra 2000. Tudi Julijan – Matej je prvorojenec Mirana in Vikice, roj. Lipovnik. Tako je slovenska župnija zopet bogatejša za štiri člane. Naj jih Gospod vodi in blagoslovlja njihove družine.

Praznovanja s slavljenji

Januarja smo v Slovenskem domu potrdili nekatera praznovanja, med katerimi je potrebno omeniti 80-letnico gospe Veronike Tschurin, ki z možem Feliksom skoraj vsako nedeljo pride sedemdeset kilometrov daleč k slovenski sv. maši v Stuttgart ali v Esslingen.

Lepo praznovanje v krogu domačih (dveh hčera in dveh sinov z vnuki) in prijateljev je bilo že teden dni prej v domačem Altensteigu, v nedeljo, 21. januarja, pa še v krogu župnijskega praznovanja v Stuttgartu, ko smo nazdravili še gospe Štefici in Francu Cerovšku za tridesetletnico poroke, gospe Štefici Matkovič, ki je »srečala Abrahama«, zakoncema Leben za obletnico poroke, Zvonku Mavriču in Štefanu Fabčiču za god ...

Kulturni praznik v Stuttgartu

KD Slovenija-Stuttgart je za letošnji kulturni dan pripravilo lepo praznovanje z geslom »Domovina, tebi v čast naj pesem naša zadoni prek zemlje do neba!« Slovenska pesem iz mladih grl mešanega pevskega zbora Stanko Premrl iz Podnanosa (Št. Vida pri Vipavi) je odmevala v soboto, 3. februarja, pri sveti maši, ki smo jo obhajali skupaj z nemško župnijo v Bad Urachu. V nedeljo (4. feb.) dopoldne je zbor prepeval pri maši v Esslingenu – Mettingenu, kjer sta v župniji sv. Marije zelo aktivna zakonca Štefan in Jelka Fabčič, po rodu iz krajev, od koder prihaja ta pevski zbor. Popoldne je zbor prepeval pri slovenskem bogoslužju v Stuttgartu in po maši izvedel še zelo lep koncert slovenskih narodnih ter umetnih pesmi. Med koncertom je zbor predstavil svoje skoraj četrto stoletja trajajoče delovanje in z recitacijami Prešernovih pesmi obogatil naš kulturni praznik. Nastop smo podprli Izseljensko društvo Slovenija v svetu, Svetovni slovenski kongres – Konferenca za Nemčijo in slovenski župniji Stuttgart ter Reutlingen.

Prvorojenec zakoncev Francija in Renate Arh je bil krščen 9. decembra na ime Daniel.

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

LONDON

Maše in naša srečanja v postnem in velikonočnem času.

DERBY: nedelja, 4. marca, ob 3.00 pop.- škof A. Uran.

ABERDARE: sobota, 10. marca, ob 11.30 dop.

LONDON: nedelja, 11. marca, ob 5.00 pop.-2. postna nedelja.

CHAPEL END: nedelja, 25. marca, ob 3.00 pop.-4. postna nedelja.

ROTHWELL: sobota, 31. marca, ob 3.00 pop.

KEIGHLEY: nedelja, 1. aprila, ob 3.00 pop.-tiha nedelja.

LONDON: CVETNA NEDELJA, 8. aprila, ob 5.00 pop.

LONDON: VELIKA SOBOTA, 14. aprila, ob 3.00 pop.,

blagoslov velikonočnih jedi v kapeli Doma.

BEDFORD: VELIKA SOBOTA, 14. aprila, ob 8.00 zvc.,

velikonočna vigilija v ukrajinski cerkvi.

ROCHDALE: VELIKA NOČ, 15. aprila, ob 3.00 pop.,

slovesna maša v kapeli poljskega kluba (Beechwood).

LONDON: nedelja, 13. maja, ob 4.00 pop., mednarodna maša v St. George's Cathedral.

SPOVED – če boste hoteli opraviti velikonočno spoved, pridite v cerkev vsaj pol ure pred začetkom bogoslužja.

OBISKI BOLNIKOV v vseh krajih po predhodnem dogovoru.

SLOVENSKI DAN letos odpade, ker so prireditelji, žal, naleteli na nekatere nepremostljive ovire.

OBISK V NAŠEM DOMU – od 1. do 8. marca letos bosta obiskala našo skupnost v Veliki Britaniji škof, msgr. Alojz Uran, narodni ravnatelj za pastoralno delo med Slovenci po svetu, in msgr. Janez Pucelj, delegat za pastoralno službo med slovenskimi izseljenci in zdomci po Evropi, predsednik Zveze slovenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi, glavni urednik Naše luči in obenem še skrbnik Našega doma.

NEMČIJA

MÜNCHEN

Slovenska maša je ob nedeljah v cerkvi Svetega Duha blizu Marienplatzu ob 16.30. Na prvo nedeljo v mesecu je ob 16.00 skupna molitev za duhovne poklice in mir na svetu. Priložnost za spoved je vsakič pol ure pred mašo.

Prvi petek v mesecu je posvečen češenju Jezusovega Srca. Maša z molitveno uro bo 2. marca ob 18.00 v župnijski kapeli.

Šola bo 3., 10. in 27. marca od 9.00 do 11.30 v župnišču. 24. marca bo GENERALKA za igrice v sestriški dvorani na Blumenstrasse. 25. marca po slovenski maši bo MATERINSKI DAN z uprizoritvijo igre Daneta Zajca KRALJ MATJAŽ IN ALENČICA v izvedbi naših šolarjev. Vabimo vse naše rojake, da si zanimivo predstavo ogledajo.

V postnem času bo vsak petek ob 18.00 večerna maša s križevim potom v hišni kapeli. V aprilu bodo petkove maše ob 19.00.

WALDKRAIBURG

Maša bo 3. in 17. marca ob 18.00 ter 7. in 21. aprila ob 19.00 v farni cerkvi Kristusa Kralja. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Opozorjamo na spremenjeni poletni pričetek maše.

ROSENHEIM

Maša bo 11. in 25. marca ter 8. in 22. aprila ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved.

FREILASSING

Maša bo 11. marca in 8. aprila ob 16. uri v farni cerkvi.

STUTT GART

Svete maše marca in aprila:

STUTT GART - Sv. Konrad: 4., 11. in 18. marca ter 1., 8., 15., in 29. aprila, ob 16.30, 12. 4. (vel. čet.) ob 19.00, 14. 4. (vel. sobota) ob 22.00.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 4. marca in 1. aprila, ob 9.45!

SCHW. GMÜND: kapela sv. Jožefa: 11. marca in 8. aprila, ob 9.30.

SCHORNDORF: kapela-sestre: 18. marca in 15. aprila (vel. noč), ob 8.45.

AALEN: Sv. Avguštin: 18. marca in 15. aprila (vel. noč), ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA: 24. marca in 28. aprila, ob 17.00.

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 25. marca (ob 10.30!) in 22. aprila, ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 25. marca in 22. aprila, ob 17.00.

Forchtenberg: 10. marca, ob 16.00.

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sreda in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru.

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 10. in 17. marca ter 7. in 28. aprila, od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 4. marca in 1. aprila, po maši!

V torek, 27. marca ob 19. uri: Koncert Mešanega mladinskega zbora Centra srednjih šol iz Velenja v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu.

Konzularni dnevi – Stuttgart, Sophiehstr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00–12.30 in 13.00–16.00). Tel.: 089/543-98-19.

REUTLINGEN

Bad Urach, St. Josef: 3., 17. in 31. marca ter 21. in 28. aprila, ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 11. in 25. marca ter 8. in 15. aprila, ob 17.00.

Göppingen, St. Joseph: 4. marca in 1. aprila, ob 15. uri.

Pisarna: Krämerstr. 17, je po dogovoru odprta ob četrtek ob 15.00 do 18.00.

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

“Dajte no, kaj pa morem, če sta oba umrla in se je sestra poročila.”

“Temu res nič, toda lahko bi si pomagal drugače. Veš, jaz sem takšnega mnenja, da ni prav nič nenavadno, če se kdo oženi.”

“Pomislil sem tudi na to, pa ...”

“Kaj pa te moti?”

“Le pogledjte okoli sebe, pa boste videli, kam bi prišla bodoča gospodinja! Jaz sem tega navajen, tista pa najbrž ne bi bila, vsaj ne česa podobnega. Zdaj vsak dan obiščem nešteto hiš in zdi se mi, da je najslabša prav ta, v katero se vrnem.”

“Pa si se že skušal kateri približati?”

“Saj se takorekoč ne upam ... A ni tu le hiša, tudi tale moja roka mi ne služi tako, kakor bi morala. Česa težjega z njo ne morem dvigovati in bojim se, da vam ne bom mogel tako pomagati, kakor bi moral in bi tudi rad.”

“Grablje ti najbrž ne bodo delale težav?”

“Tisto ne, bojim pa se, da bi mi jih vile.”

“Ti kar pridi, prav vsaka pomoč nama bo dobrodošla!”

*

Pomagal je sosedu Dolinarju, kadar in kolikor je mogel, saj dela nikoli ni zmanjkalo. Zdaj so gozdovi okoli

doline že dobili tisto zlato in rdečo barvo, ki naznanja, da je jesen pregnala poletje in da se bo treba pripraviti na zimo. Čeprav ga je Dolinar tisti teden v začetku oktobra še prosil za pomoč, mu je moral odreči.

“Prav rad bi prišel, toda čas je, da mislim tudi nase. Glejte, dnevi so vse krajši in zima se bliža, jaz pa si še nisem pripravil drv. Saj sem jih že tam v zgodnji pomladi posekal, toda še vedno so v gozdu ...”

“Pravzaprav res ne bi rad videl, da bi bil jaz kriv, če bi ti ostal brez kurjave. Jaz jih imam še od lani. Sin mi jih je pomagal napraviti, ko je bil še doma. On mi je tudi predlagal, da jih pripraviva za dve leti. Hvala Bogu, da sva tako tudi storila. Boš pa kasneje, če bo še kaj vremena, prišel k naši hiši. Saj ti bom, tako kakor doslej, vse pošteno plačal in tudi na koline te bom povabil, ko pride tisti čas, seveda.”

Zdaj je Vinko še bolj hitel raznašati pošto, da je bil čimprej doma in v gozdu. Večkrat si niti kosila ni utegnil skuhati, saj je bil dan vse krajši.

“Ha, če bi si še kuhal, bi ravno o mraku stopil v gozd. Pa še nekaj dobrega bo v tem, namreč večerje mi ne bo treba pripravljati, saj bom oboje kar združil.”

Toda ni vedno šlo vse po njegovih načrtih. Tisti dan sredi tedna je bilo nebo jasno in sonce je prijetno sijalo na jesensko pokrajino, da si je Vinko veselo požvižgaval, ko je hitel od hiše do hiše. Tam pri zadnji hiši, v dolini pod Jelovjem, je izročil kartico stari Micki, ki je sama živela v skromni hišici, ne dosti boljši od njegove.

“Oh, pa so se me le spomnili, čeprav le s pozdravi. Jej ja, tako rada bi videla, da bi mi napisali kaj več, vsaj nekaj vrstic. Seveda, če bi prišli, bi bilo še veliko bolje.

(Stuttgart) Januarja je praznovalo veliko slavlencev. Z nekaterimi smo nazdravili v Slovenskem domu.

Pa jih ni, jaz pa ne vem, če bom preživela zimo. Nobenih drv še nimam, le par polen je še v drvarnici, pa niti do teh ne morem, tako me te dni trga po nogah.”

Vinko je potipal peč, mrzla je bila kakor kamen. Malo je pomislil in se odločil:

“Bom pa jaz prinesel drva in tudi zakuril, da se ne boste mučili.”

“Ne veš, kako ti bom hvaležna! O, še so na svetu dobri ljudje!”

Storil je, kakor je obljubil in ko je ogenj v peči že veselo plapolal, je Micka skoraj strahoma rekla:

“Še nekaj bi te rada prosila, ker si že tako dober, pa se skoraj ne upam.”

“Kar recite!”

“No, kartico si mi prinesel, odgovoriti moram, pa so moje roke postale tako okorne, da prav gotovo tega ne bi znali brati. Ja, morda bo pa le prišla in mož z njo, da mi napravijo nekaj drv-včasih mi je celo obljubljala, da me bo vzela k sebi. Saj, če bi se malo opomogla - in na toplem ter ob boljši hrani bi si prav gotovo - vnučke bi ji lahko varovala, da jih ji ne bi bilo treba vsak dan voditi k tujim ljudem.”

“Pa imate papir in kuverto.”

“Oboje imam, le znamke ne ...”

“To pa imam jaz in svinčnik tudi. Kar dajte mi in povejte, kaj naj napišem!”

Napisal je pismo, ga vtaknil v kuverto in nalepil znamko.

“Kar jaz ga bom vzel s seboj in jutri ga bo hčerka že dobila. Upajva, da se bo kmalu oglasila in vas odpeljala s seboj.”

“Bog te usliši! Stokrat naj ti poplača tvoje dobro delo!”

Že je mislil, da je za tisti dan končal, ko je videl, da ga na začetku vasi čaka stari Poljanec.

Tudi on ga je prosil, če bi mu napisal nekaj vrstic. Seveda mu je ustregel, saj je videl, da Jože tega ne more, preveč se mu tresejo roke.

Tako se je zgodilo, da je prišel domov šele tedaj, ko je sonce že zahajalo za gorjanske hribe.

Pomislil je in zagodel:

“Nak, danes me pa drva ne bodo videla, prepozno je; kar večerjo si bom skuhal in se potem podal k počitku. Bom pa jutri malo bolj pohitel; saj navsezadnje še ni snega, hvala Bogu!”

In tako je tudi storil. Toda tisti večer je bil nenavadno dobre volje in nekam srečnega se je počutil.

“Res, drv se nisem dotaknil, osrečil pa sem dvoje ubogih ljudi in to je najbrž še več vredno!”

Že v naslednjih dneh je nadoknadil zamujeno in ker je imel Dolinar vprežno živino, ga je prosil, da bi mu jih speljal domov.

“Seveda ti jih bom, saj moramo pomagati drug drugemu, da bomo nekako preživeli; sicer si pa tudi ti meni veliko pomagal in tako ...”

Ko je naravo pobelil prvi sneg, so bila drva že v drvarnici.

(Stuttgart) Po sprehodu med vinogradi kratek počitek na Rotenbergu

Ko se je tisti dan proti koncu novembra – proti večeru se je odločil, da gre v trgovino – vračal domov, je zagledal Cestarja, ki je stal na pragu in opazoval nebo.

“Dober dan, oče Matija! Oziroma že dober večer bi lahko voščil, saj se bo vsak čas stemnilo! Gledate, kakšno vreme se nam obeta?”

“Res je in takole ti povem, da se bo najbrž spremenilo in bomo spet imeli padavine; morda bo celo snežilo. Lahko si mislim, da si ti snega ne želiš preveč.”

“Saj si ga res ne, toda je že tako, da pozimi ne gre brez njega, kaj hočemo. Pač, pešačiti bo treba, toda dokler so noge zdrave, ni skrbi. Res, precej več se bom zamudil, toda saj mi je takorekoč vseeno, kdaj pridem domov. Živine nimam ...”

“Ja, živine ne, pa tudi še kaj drugega ne, kar bi že lahko bilo tam. Pa kaj bi o tem... Če pa ti je že vseeno, kdaj stopiš v domačo hišo, se za nekaj trenutkov ustavi pri nas. Tolikokrat greš mimo, pa kakor da ne maraš ...”

(Frankfurt) Slovenski romarji pred cerkvijo sv. Jakoba v Komposteli

“Saj ni tako, le nerodno se mi zdi vstopati v tuje hiše, če tam nimam opravka; pa ker ste me že povabili, naj bo!”

Ko sta vstopila, je Matija pomignil ženi in kmalu je ta prinesla narezek in kozarec vina.

“Zakaj? Saj ne bi bilo treba. Preveč ...”

“Nikar ne govori! Saj veš, da sva ostala sama. Vse, prav vse je pritegnilo mesto in tako sva ostala s Pepco sama. Upal sem, da bo ostal vsaj eden doma, zdaj tega upanja nimam več. Saj je res, da se pri nas le od tega sveta, kolikor ga je pri hiši, ne da živeti; mislim pa, da bi se kar lepo živelo, če bi tisti, ki bi se odločil, da ostane tu, hodil v službo, popoldne pa še malo kmetoval. Pa kakor že bo ... Zato pa sva se s Pepco odločila, da ne bova več tako gledala na vsak toplar – le za koga naj hraniva?”

“Povsod so težave in to še bolj vidim zdaj, ko vsak dan obredem toliko hiš.”

“Slišal sem, da te imajo ljudje radi, ker marsikomu pomagaš, pomagaš več, kot pa zahteva tvoja služba.”

“Ne vem, kaj mislijo, res pa je, da se z večino kar dobro razumem. Zdi se mi, da še posebno s starejšimi. Ti imajo več časa za pogovor, doma so in včasih komu celo napišem kakšno pismo.”

“Slišal sem za to.”

“Veste, sprva sem skoraj obupaval, posebno kadar je bilo slabo vreme ... Zdaj pa - no, mislim, da bo kar šlo! Priznam, da večkrat že zvečer mislim na to, kaj se bom s tem ali onim naslednji dan pogovoril, kaj mu bom svetoval, če me bo za to prosil. Lahko rečem, da sem se že kar dobro vživel v to svojo službo in da mi ugaja, ker imam toliko stikov z ljudmi. V začetku sem res nekako suhoparno, ali kako naj rečem, opravljal svojo službo in mislil bolj na to, kako bom delo čim hitreje opravil. Zdaj pa je drugače! Pogovarjam se z vse več ljudmi in z mnogimi sem postal prijatelj, še posebno s tistimi, ki so osamljeni in ki si sami ne morejo veliko pomagati. Ti tako težko pričakujejo kakšno pisemce ali vsaj kartico od svojih otrok in srečnega se počutim vsakič, ko jim eno ali drugo lahko izročim.”

“V vsakem poklicu lahko stori človek veliko dobrega, seveda če hoče, če ima ljubezen v svojem srcu in se mu dobrota blesti v očeh. Pa jih je dandanes, žal, mnogo, ki so oboje raje zamenjali za sovražstvo in nezaznavanje za težave drugih.”

“Hudo pa mi je tedaj, ko me marsikje sprašujejo, če kaj vem o tistih, ki jih že več kakor tri leta pogrešajo in ni od njih nobenega glasu. Hudo, ker jim ne vem kaj odgovoriti, ker tudi sam ne vem ... Svojih slutenj jim pa tudi ne maram izdati, da ne bi tako izgubili še zadnjega upanje. Saj potem, ko ni več upanja, človeku takorekoč ničesar ne ostane.”

“Tako kakor nama!” je zamišljeno povedal Matija.

“Morda pa se le zgodi, da se bo kateremu stožilo po domu,” je vzdihnila njegova žena.

“Ti nisi nikoli izgubila upanja ... Toda če ni nikogar zdaj, ko sva midva še tukaj, toliko manj upanja bo kasneje ... Pa kaj bi stokala, saj bo Vinko še mislil, da sva ga povabila le zato, da mu bova pripovedovala o svoji bolečini in svojih težavah.”

“Saj je zadnje čase res tako, da o čemerkoli začneva govoriti, vedno končava s tem.”

“Upanja ne smeta izgubiti, saj tudi jaz ...”

“Vem vem, kaj hočeš reči, tudi ti si zdaj sam, toda vem, da ne boš dolgo. Ti si nekako na začetku poti, midva pa je ne vidiva več veliko pred seboj in še ta je polna kamenja in vodi nekam v neznano ...”

IV.

PISMO

“Hvala Bogu, pa smo spet preživeli eno zimo in živi in za silo zdravi dočakali pomlad!” je dejal Vinkov sosed Janez Dolinar. “Če bo vse prav, bo drugo leto ob tem času doma že tudi sin in potem bom rešen največjih težav. Upam vsaj, da ga ne bo premamilo mesto, kakor je Cestarjeve. Vem, čedalje bolj vem, da onih starejših dveh ne bo nikoli več; slišal sem o tem tako naokoli, čeprav to ni zdravo govoriti, če je poleg tebe kakšen nestrpnež; toda zate vem, da nisi med temi,” je dejal Vinku, ko je

tisto majsko nedeljsko popoldne prisedel k njemu na klopcu.

“V petek ste dobili pismo ...”

“Ja ja, Janko je pisal, veš in zelo sva bila z ženo vesela tega pisma. Pisal je, da težko čaka, da bo odslužil in prišel domov ter nama pomagal. Bo, upam, da bo tak, kakor si želim. Veš, jaz sem zaljubljen v to našo zemljo in rad bi, da bi vsaj del te ljubezni bilo tudi v njegovem srcu. Res je sedaj tako, da imajo nas kmete kakor za neke sovražnike in je nekaj vreden le tisti, ki gre v tovarno; toda prišel bo čas, ko bo najbrž drugače. Takole mislim, da nobena tovarna ne more proizvajati krompirja, pšenice in vsega ostalega, kar zraste na zemlji. Le predelujejo lahko to in pripravljajo za trg. In nekdo mi je dejal, češ kaj boste vi kmetje, če pa lahko pšenico kupimo v Ameriki ali kjerkoli že in verjetno ceneje, kot bi jo doma. Morda je dandanes temu res tako, toda le pomisli, da se lahko kar nenadoma spremeni. In kaj potem, če nekdo reče: Dobili boste pšenico, če se boste obnašali tako, kakor bomo mi zahtevali! Brez hrane se pa ne da živeti.”

“Bo kar držalo, kar ste rekli!”

“Veš, pa nisem prišel zato, da bi ti razlagal svoje misli in poglede, nekaj drugega imam za bregom, kot se reče. Lani si mi veliko pomagal, tudi za letos bi te prosil, saj bova še vedno sama. No, drugo leto bo, vsaj upam, že boljše, ko se vrne Janko. Vse ti bom pošteno plačal ali pa ti naredil kakšno uslugo, ti kaj pripeljal, če boš potreboval.”

“Rad bom prišel in pomagal po svoji moči, le tako delo imam, da nikoli ne morem zagotovo obljubiti.”

(Berlin) New Swing Quartet
in gostje v galeriji Ciraj v
Komendi

“Saj vem, saj vem ... Ja, večkrat sem že slišal, kako te imajo ljudje radi. Za vsakega imaš prijazno in tolažilno besedo, če jo je potreben, in takih je dandanes mnogo. Slišal sem, da so celo cerkveni pevci že imeli sitnosti, češ da se ne zbirajo na vajah, temveč so to nekakšni sestanki. Oh, ne vem, kam nas bo vse to pripeljalo. Ko bi jaz imel le nekaj arov več gozda, bi mi ga gotovo vzeli, a tako mi bo morda ostal, čeprav je naša hiša na črni listi; saj veš, zaradi onih dveh.”

“Nič se ne da spremeniti. Je, kakor je ...”

“V veliko tolažbo mi je, da sta bila oba dobra človeka, verna in poštena in nikomur nista želela kaj slabega. Ko so dvainštiridesetega leta ubili njunega prijatelja, sta se odločila. Veš, ampak vseeno raje vidim, da sta mrtva, kakor pa da bi imela na vesti kakšne zločine in poboje. Pa pustiva na miru te žalostne stvari, saj dokler smo na tem svetu, moramo misliti, kako bomo preživeli. Če se bo Janko srečno vrnil in si potem tudi poiskal dobro dekle – še zna posijati sonce tudi pri Dolinarju. Do tedaj nama boš pa ti prinesel kakšen žarek, saj lahko upam?”

“Seveda!”

“No, kar precejšen kamen si mi odvalil od srca in že vnaprej se ti zahvaljujem.”

“Kaj bi se zahvaljevali, saj je takorekoč naša dolžnost, da pomagamo drug drugemu. Vedno je bilo tako.”

“Je bilo, ne vem pa, če bo še, ker se nekako delimo na prave in neprave, vsaj tak občutek imam.”

“In ker mislim, da sva midva neprava, si pač lažje pomagava in si celo morava ...”

*

Jesen je že dahnila v podhraško dolino in Vinko si je to leto že zgodaj napolnil drvarnico, da ga morebitno slabo vreme ali celo sneg ne bi prehitela.

Sosed Dolinar mu je na svojem odstopil par bukev in mu jih potem tudi pripeljal k hiši, saj je Vinko imel premalo gozda in če bi sekal vsako leto ...

Tisti dan, koncem novembra je že bilo, se je vrnil še dokaj zgodaj. Zakuril je v peči, saj je bilo zunaj kar precej hladno, si skuhal kosilo in potem sedel na peč. Prijetno toplo mu je bilo in začel je premišljevati o svojem delu, ki ga je imel čedalje raje.

Sleherni dan je doživel kaj novega in vedno bolj je poznal ljudi. Pomislil je, kako hudo se včasih lahko človek moti, če nekoga oceni le po prvem vtisu in še to površno. Marsikdo, za katerega je mislil, da je takorekoč nedostopen, se je kar nenadoma odprl, mu potožil svoje križe in težave in ga celo poprosil za nasvet. Ha, za nasvet, ki ga je bil tudi sam potreben ...

Tam pod klancem na začetku vasi je stala skromna hišica, še slabša je bila od njegove, v kateri je stanovala osamljena dekle. Vedel je, da ni njena last, da je Travnikarjeva. Spomnil se je, da je tam stanovala s svojo mamo že pred vojno, toda med vojno ji je mama umrla in zdaj je sama. Vedel je, da si je poiskala delo v tovarni, kamor se vozi s kolesom; pozimi pa mora, tako kakor on, dostikrat peš v službo. Še huje pa je to, da mora delati v dveh izmenah in se tako vrača pozno ponoči.

Se nadaljuje

Berlinski rojaki pred vinsko kletjo v Goriških Brdih

Lučka in postni čas

Ilustrirala Silva Karim

Lučka je dobila od svoje tete veliko lešnikovo čokolado. Čokolada je vablivo dišala, a Lučka se ji je vseeno odrekla. Podarila jo je ljudem, ki so v stiski.

Vsak dan gre Lučka s svojo mamo do bližnjega znamenja, kjer molita ob trpečem Odrašeniku.

Obkroži črko pred ustreznimi odgovori

V postnem času

- jemo čimveč mesa, še posebno ob petkih.
- pazimo, da lepo govorimo in smo do vseh ljudi čimbolj prijazni.
- darujemo miloščino za ljudi v stiski.
- na pepelnično sredo pripravimo piknik za prijatelje.
- opravimo velikonočno spoved.
- očistimo svoj dom in ga okrasimo za praznik velike noči.

Ustrezní odgovori:
b, c, e, f.

- Ta drama sploh ni življenjska. Junakinja kar naprej zahteva denar od svojega moža.
- To počne vendar nešteto žensk.
- Že, ampak ta v drami ga tudi dobi!

Nacek stopi na tehtnico in veselo ugotovi:
- Mamica, spet sem za dva kilograma zrasel!

- Žena, tvoje sanje o dragem stanovanju se bodo uresničile. S prvim nam povišajo stanarino!

- Le zakaj ti je tako hudo, če je žena odpotovala? Ljudje smo po navadi radi nekaj časa sami.
- Saj sem rad sam, a čutim strašno praznino.
- V srcu?
- Ne, v denarnici.

- Najlepše je doma, dragi prijatelj.
- Imaš prav. Tudi mene žena nikamor ne pusti!

- Sosed, ali vi sploh veste, da iz vašega stanovanja v naše teče voda?
- Ja, naj bi mar vino? Toliko denarja pa res nimam ...

- Moj sin bo nekega lepega dne še slaven nogometaš.
- Kako pa to veš?
- Kadarkoli pogledam njegovo spričevalo, vidim pravzaprav športno napoved ...

Občanka na banki izpolni formular in ga odda uslužbenki. Ta ji ga vrne, češ da manjka na eni izmed besed pika na i.

- Kar vi jo naredite, pravi občanka.

- Ne bo mogoče, mora biti namreč enaka pisava, ji pojasni uslužbenka.

Sinek ves zadihan priteče v hišo in vpije:

- Mami, po očitu bo; elekrika ga trese!
- Ojej, Pavle ... ja, koliko elektrike bomo pa plačali!? odgovori mama.

- Oprostite, ker smo vas imeli dva tedna predolgo zaprtega, reče ravnatelj kaznilnice odhajajočemu zaporniku.

- Nič hudega. Mi boste pa drugič odtegnili od kazni, odvrne kaznjeneec.

Tončkova družina je letos preživela počitnice na morju. Ko se je vrnila domov, so bili vsi družinski člani lepo porjaveli, le oče Tone je imel desno roko belo.

- Ni čudno, pojasnjuje oče Tone, ko pa sem moral kar naprej segati v žep.

Potnica pride na železniško postajo in pri blagajni zahteva karto.

- Do kam, gospa, vpraša blagajnik.
- Do doma.
- Do katere postaje?
- Do domače.
- Že, že, ampak kako se imenuje?
- Oh, kako ste radovedni, mu odgovori potnica.

Obupno, še predno smo se odpeljali ga je že obšla slabnost!

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

08011

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORZEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01013

• Na zelo lepem kraju v Račah pri Mariboru prodam staro hišo. En del je zgrajen na novo, do plošče. Hiša stoji ob Krajinškem parku Rački ribniki. Pred hišo teče potok, električna in vodovodna stena na parceli, ki je velika 5.200 m². Informacije dobite po tel: 0.07181/25031

02013

• NAPRODAJ je hiša z garažo, veliko teraso, savno, centralnim ogrevanjem, telefonom, vrtom, opremljena, oddaljena 15 minut iz Celja po avtocesti. MALE BRASLOVČE. INFORMACIJE. Jelen Mia, Igor,

CELJE: 00-386-3-5453440, MALE BRASLOVČE. 00-386-3-5709246, mobilni telefon: 00-386-41-745583.

03013

• Slovenka, stara 50 let, mladostna, vesela, polna življenja, z dobrim značajem in vsestransko razgledana si želi v novem tisočletju zaživeti s sebi primernim rojakom. Prosim za sliko, ki jo gotovo vrnem. Šifra "Stuttgart".

04013

• Župnijska uprava daje v najem župnišče v Pliskovici na Krasu. Župnišče ima lepo lego, je blizu cerkve in ima tudi lep vrt. Vas Pliskovica ima okrog 250 prebivalcev in je okrog 10 km oddaljena od Sežane. Župnišče je potrebno popravila, zato ga cerkvena uprava daje v najem za daljšo dobo po dogovoru. Župnijska uprava bi rada dobila dobrega in gospodarnega najemnika za župnišče. Potrebne informacije dobite: Župnijski urad Tomaj 68, 6221 Dutovlje, tel. 05/7641342.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska katoliška misija Berlin:

<http://www.skemberlin.de>

Slovenska župnija Mannheim,

Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, [Stanislav Cikaneč](#), London

cikaneč@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, [Alojzij](#)

[Rajk](#), Eidsen

arajk@skynet.be

FRANCIJA, [David Taljat](#), Nica

taljatda@aol.com

NEMČIJA, [Izidor Pečovnik](#), Berlin

dori@skemberlin.de

[Alojzij Zaplotnik](#), Oberhausen

azaplotnik@t-online.de

[Stanislav Čeplak](#), Oberhausen

sceplak@t-online.de

[Martin Mlakar](#), Koeln

skm.koeln@t-online.de

[Martin Retelj](#), Frankfurt

skg.ffmpeg@t-online.de

[Janez Modic](#), Mannheim

skm.ma@t-online.de

[Janez Šket](#), Stuttgart

skm.st@t-online.de

[Marko Dvořák](#), Ulm

marko.dvorak@t-online.de

[Janez Pucelj](#), München, München

janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, [Zvone Podvinski](#), Göteborg

zvone.podvinski@inbox301.swipnet.se

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de

ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA

rafaelova.druzba@siol.net

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Slovenija 3.000 SIT • Avstrija 240 ATS • Anglija 13 GBP • Belgija 720 BEF • Francija 120 FRF • Italija 34.000 ITL • Nizozemska 40 NLG • Nemčija 35 DEM • Švica 29 CHF • Švedska 150 SEK • Avstralija 32 AUD • Kanada 33 CAD • ZDA 25 USD • Evropa 18 EUR • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa na upravi. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • devizni račun: Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 05 140-7100-1189115.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Anselden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR - 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik
Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice
v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Bausemshorst 2
45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 CÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008